

‘வடை பாயசத்தோட சாப்பாடு போட்டியே எதுக்கு?’ என்று கேட்பீங்க. நியாயந்தான்.

நடந்து போனதுக்கு என்னிடம் மன்னிப்பு கேட்கணும்னு உங்க மனசிலே ரொம்ப நாளா ஒரு உறுத்தல் இருந்து கொண்டேயிருந்ததுன்னு சொன்னீங்களே. அது போல என் மனதின் ஒரு மூலையிலே ஒரு ஆசை இருந்தது.

கல்யாண மண்டபத்திலே கண்ணீரும் கம்பலையுமா நிறுத்திட்டுப் போனாலும் எனக்கு அதே முகூர்த்தத்திலே கல்யாணமாகி நானும் சுகப்பட்டுட்டேன்னு சொல்லிக் காட்டணும்னு ஒரு ஆசை. அன்னிக்கு உங்க அம்மா பின்னாடி ஓடாம இருந்திருந்தா எங்களது கல்யாணச் சாப்பாட்டை நீங்க சாப்பிட்டிருப்பீங்க இல்லையா?

அந்த நிறைவுக்காக இன்னிக்கு உங்களுக்கு எங்களது கல்யாணச் சாப்பாடாக விருந்து.

மிஸ்டர் சிவநேசன்! இனிமேலே இந்த வீட்டுக்குள்ள வந்தீங்கன்னா...’ உறுத்துப் பார்த்தாள்.

பத்திரகாளி போல் அப்பப்பா...என்ன பார்வை அது...? மிரண்டு போனார் சிவநேசன். உடல் முழுவதும் வியர்வை ஆறாகப் பெருகியது. நெஞ்சு தீவிரமாகத் துடித்தது. வாயும் நாக்கும் காய்ந்து போக... மெல்ல எழுந்தார்.

‘‘ஜோதி!...’’ உரக்கக் கூவினாள் விமலா.

‘‘என்னம்மா!’’ என்று ஓடிவந்தாள் மகள்.

‘‘கதவைத் திறந்து வை, உள்ளே ரொம்பப் புழுக்கமா இருக்கு’’ என்றாள்.

வாயிற் கதவை ஜோதி திறந்து வைத்தாள்.

‘‘வெளியே போ’’ என்று சொல்லாமல் சொன்னதை அவர் புரிந்து கொண்டு விட்டார்.

வசந்த கால மேகம் போல அவரது வாழ்க்கையில் தென்றல் வீசப்போகிறது என்ற கனவுடன் வந்தவருக்கு...

கோடையிடி போன்ற பயங்கரமான அவமானம்!

பழிக்குப் பழி வாங்கிக் கொண்டு விட்டாள்.

‘‘விமலா ரொம்பவே கெட்டிக்காரி...’’ என்று எண்ணியபடி திரும்பிப் பாராது அவர் வெளிநடப்புச் செய்தார்.

—முற்றும்—

அசோக மரம் பூக்கவில்லை

1

வீடு திரும்புவதற்குள் மாலை நேரத்து இருள் நன்கு கவியத் துவங்கி விட்டிருந்தது. மழைக்காலம் மாறி குளிர் விழுகிற மாதம். ஸவிதா அவசரமாகப் பஸ்ஸை விட்டிறங்கி, பிரதான சாலையைக் கடந்தாள். அலுவலகத் திலிருந்து ஒரு மணி நேர பர்மிஷன் வாங்கி, அதே வேகத்தில் டாக்டர் ரேவதியின் கிளினிக் போய் திரும்புவதற்குள் நேரமாகி விட்டது. வீட்டில் மாமியார் கிருஷ்ண வேணி அம்மானின் முகம் கடுகடுவென்று இருக்கும்.

ஸவிதா பெருமூச்சு விட்டாள். மாமியாரைக் குறை கூறிப் பயனில்லை. பெரிய ஓரகத்தி நீலா, சமீபத்தில்தான் இரண்டாவது குழந்தையுடன், புக்ககம் திரும்பி இருந்தாள். முதல் குழந்தைக்கு மூன்று வயது கூட நிறைய வில்லை. அருகிலிருந்த தனியார் நர்ஸரிப் பள்ளிக்கு அவனை அனுப்ப வேண்டும். கைக்குழந்தை, வீட்டு வேலை என்று சகல பொறுப்புகளையும் சுமக்க முடியாமல் தத்தளிப்பாள்.

வீட்டின் கடைக்குட்டி-செல்லப்பெண் பானுமதி, கல்லூரியில் எம். ஏ. படிப்பவள். பரதநாட்டியம், சங்கீதம் என்று அதிகப்படி சகலகலா வல்லியாக மாற முயன்று கொண்டு, வெளியே திரியும் நாகரிகயுவதி. வீட்டில் இருக்கும் மிறிது நேரம் கூட, விரல் நகத்தைக் கடித்தபடி, ‘‘மிஸஸ் அண்ட் பூன்ஸ்’’ நாவல்களைக் கொரிக்கும் பெண். அவள் எது பேசினாலும், மேதாவித்தனமான

பேச்சு என்று வியந்து பாராட்டுப் பெறுபவள். துரும்பைக் கூட விரலால் தூக்கிப்போட நேரம் இல்லை என்றுபேசும் கர்வம். அவளால் வீட்டிற்கு எந்தவிதமான உபயோகமும் இல்லை.

மந்தைவெளி பஸ் நிலையத்தைத் தாண்டி, அவசரமாக அந்தப் புதிய குடியிருப்புப் பகுதிக்குள் நுழைந்தாள் ஸவிதா. பத்துப் பதினைந்து ஃப்ளாட்டுகள். கொண்ட குடியிருப்புப் பகுதி. கணவர் மறைவிற்குப் பிறகு, மிச்சம் மிகுதி இருந்தவற்றைப் போட்டு, முதல் மாடிப் பகுதியை வாங்கி விட்டிருந்தாள் கிருஷ்ணவேணி அம்மாள். மூத்தவன் தாமோதரன், இளையவன் ஆனந்தன் உட்பட அவர்கள் குடும்பம் பெரிதுதான்.

தெருமுனைக்கு வந்ததும், வேகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டாள். அவர்களது படுக்கை அறை ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த, “மணிப்ளாண்ட்” அவளை வரவேற்பது போல காற்றினூடே தலையசைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“நீதான் என்னை வரவேற்க வேண்டும். அல்லாமல் இந்த வீட்டில், வேறு யார் என்னை வரவேற்கப் போகிறார்கள்?” துயரம் அவள் நெஞ்சைக் கவ்வியது.

மெல்லப் படியேறி, ஓசைப்படாமல் வாயிற் கதவின் முன் நின்றாள். கதவு மூடி இருந்தது. உள்ளிருந்து வெங்காய பஜ்ஜியின் மணம், கடலை எண்ணெயுடன் மூக்கைத் துளைத்தது. அழைப்பு மணியை, அழுத்தப் போனவள் சட்டெனக் கையைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டாள்.

“என்ன, உன் சின்னராணியம்மா, இன்னமும் வீடு திரும்பலே? பாங்க்ல மூனுமணி வரைதானே வேலை?” நாத்தி பானுமதியின் அட்டகாசமான குரல் கேட்டது.

“அப்படியே டாக்டர் ரேவதிகிட்ட போய் கேட்டுட்டு வரேன்னு சொன்னா. ஒரு வேளை நேரமாகலாம்” மாமியார் சூள் கொட்டினாள்.

“ஆமா ரெண்டு வருஷமா டாக்டர் ரேவதியை முழங்க, முழங்க பார்த்துக்கிட்டுத்தான் வராங்க. என்ன ஆச்சு?” பானுமதி குத்தினாள்.

“அண்ணிக்கு ரெண்டாவது குழந்தை பிறந்துதே!” கரகரத்த குரலில் அண்ணன் தாமோதரன் “ஜோக்” அடிக்கவும் ஒரே சிரிப்பு!

“ராமேஸ்வரத்திலே போய் ஒரு புருஷன் பெண்டாட்டி குளிச்சாங்கலாம். கூடப்போன ஜோடிக்குக் குழந்தை பிறந்திச்சாம்பனு கதை சொல்வாங்க.”

கிருஷ்ணவேணி முடிக்கு முன், “இங்கே நிசமாவே நடந்திருக்குது!” என்று ஆர்ப்பரித்தாள் பானுமதி.

“ஏன் பானு, நீ சும்மா இருக்கமாட்டே. சும்மா ஏதாச்சும் ‘கமெண்ட்’ அடிச்ச எங்களைச் சிரிக்க வச்சு கறே!” என்று அண்ணி நீலா பெருமை பொங்கக் கூறுவது கேட்டது.

“கல்யாணம் ஆகி, ஏதோ ரெண்டு வருஷம் போறது இந்தக் காலத்தில சகஜம்னு விடலாம். வருஷம் நாலாகப் போவுது. அவங்க கல்யாணம் ஆன வருஷம்தானே, பெரிய பேரணை உண்டாயிருந்தே. இப்ப அடுத்து, பேத்தி வந்து குதிச்சாச்சே!” மாமியாரின் சுடு சொற்களைக் கேட்டு ஸவிதா துடித்துப் போனாள்.

எதிரே இருந்த பங்களாவின் வாயிற்புரத்துச் சுவர் மீது ஒரு சிவப்பு முக்கோணம் பளீரிட்டது. “அதிகம் பெறாதீர் அவதிப்படாதீர்!” இங்கே குழந்தை பெறாமலே அவதிப்படுகிறவர்களும் உண்டு என்பதை ஏன் மறந்து போனார்கள்? அதை ஒரு மாபெருங் குற்றமாகக் கருதுபவர்களும் உண்டு என்பதை ஏன் மறந்து போனார்கள்?

ஸவிதாவின் கண்களில் நீர் முட்டியது. பெண் என்று வரும் போது, அவளது படிப்பு, உழைப்பு யாவற்றிற்கும்

மதிப்புக் கொடுப்பதில்லை. அவளது பெண் பிறவிக்கு ஒரு சில குறிப்பிட்ட தகுதிகள் என்று வரையறுத்துக் கூறப்பட்டிருந்த தகுதிகளைத்தான் அவர்கள் பெரிதாக நினைக்கிறார்கள். குடும்பம், சமையல் சாப்பாடு, பிள்ளைப்பேறு என்ற வட்டத்திற்குள் அவளை அழுத்திப் பிடித்துப் போட்டு விட ஆத்திரப்படுகிறார்கள்.

ஸவிதாவின் பட்டப்படிப்பு, அவளது திறமைகள், அழகு, எல்லாமே பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு இப்போது வெளியே தள்ளப்பட்ட குப்பையைப் போல... ஸவிதாவின் உடல் ஒருமுறை சிலிர்த்தது. காலையில், அவசரமாக அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு சாப்பாடு, கையில், டப்பாவில் திணித்துக் கொண்டு ஓடிய, இரண்டு சப்பாத்தியும், சப்ஜியும், அவளது பசிக்குப் போதவில்லை. பசி குடலை முறுக்கியது.

தனியார் வங்கியில், கணக்கராகப் பணியாற்றி, கணிசமாக அவள் கொண்டு வரும் சம்பளத்தை, மாமியார் பறிமுதல் செய்து விடுவாள்.

“கைச் செலவுக்குத்தானே பணம் வேணும்? அம்மாகிட்டே கேட்டு வாங்கிக்க.” அவள் கணவன் ஆனந்தன் கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டிருந்தான்.

மூன்று படுக்கையறைகள் கொண்ட குடியிருப்புப் பகுதி. அவர்களுக்கு ஒரு படுக்கையறை, பெரியவனுக்கு ஒரு படுக்கையறை, தாயும் மகளுமாக ஒரு படுக்கையறை என்று வசதியாக இருக்க இடம். வேளா வேளைக்குச் சாப்பாடு, சம்பாதித்துப் போட மனைவி. அவனுக்கு ஒரு தட்டெழுத்துக் கம்பெனியில், விற்பனைப் பகுதி மேலாளர் வேலை. வேறு என்ன வேண்டும் வாழ்க்கையில்? ஆனந்தன் ஆனந்தமாகவே இருந்தான்.

“ஆனந்தனுக்காவது கொஞ்சம் பொறுப்புத் தெரியணும். ஏதுடா இது. வீட்ல அம்மாக்காரி உடம்புக்கு முடியாதவ. அண்ணி கைக்குழந்தைக்காரி. வேலைக்கு

வீட்ல ஆள் இல்லை. கொஞ்சம், பெண்சாதிக்காரியை சொல்லி, காலாகாலத்தில் வீட்டுக்கு வரச் சொல்லுவோம். ஊஹும். என்னால் ஏதாச்சும் உதவமுடியுதா? ஒண்ணும் முடியலை” அடுக்கடுக்காய் பெருமூச்சு விட்டாள் மாமியார்.

“நீங்க என்ன செய்ய முடியும் அத்தே! ஏற்கெனவே ‘பிரஷர்’ அடுப்புவிட்ட வந்தா மயக்கம் வந்திச்சின்னா... கொஞ்சம் வெங்காய பஜ்ஜி சாப்பிடுங்க” உரத்துப் பேசினாள் அண்ணி நீலா.

“வீட்டில் ரெண்டு குழந்தைகளையும் சமாளிச்சுக் கிட்ட சமையலை பார்க்கறதுன்னா லேசா?” மாமியார் உபசாரமாகக் கூறிவிட்டு “சரி! நீ சொல்றியேன்னு சாப்பிடுகிறேன். ஒரு நாலு பஜ்ஜி கொண்டா, தேங்கா சட்னி கொஞ்சம் கூடவே வச்சிடு, ஒரே எண்ணெய் பாரு” என்றாள் மாமியார்.

“ஆமா பாவம் அம்மா! ஒரே தேங்காய் பாரு! உடம்புக்கு ரொம்ப நல்லது. நல்லா சாப்பிட்டுப்பிட்டு, ராத்திரி முழுசும் என்னைத் தூங்கவிடாம, நச்சரிப்பாங்க” பானுமதி கிண்டலாகக் கூற, சிரிப்பு அலை பரவியது.

“போடி போக்கிரி! நீ ராத்திரி பன்னிரண்டு மணி வரை, கதைப் புஸ்தகம் படிச்சிட்டிருக்கிறது. எத்த விதத்தில சேத்தி?” செல்லமாக மகளைக் கடிந்து கொண்டாள் கிருஷ்ணவேணி.

ஸவிதா மரம் போல நின்றாள். காலை அலுவலகத் திற்குப் புறப்படுமுன், சகல வேலைகளையும் செய்தது அவள்தான் என்று ஒரு வாய் வார்த்தை எவரும் கூறாதது அவள் மனத்தை என்னவோ செய்தது. அவளது வங்கி நேரம் காலை எட்டரைமணி. அண்ணாசாலையிலுள்ள அந்த வங்கிக்கு மந்தைவெளி பஸ் நிலையத்தில் ஏழே முக்கால் அல்லது எட்டு மணி பஸ்ஸைப் பிடித்தாக வேண்டும்.

அதிகாலையில் அண்ணி படுக்கையறையை விட்டு வெளியே வரமாட்டாள். அவள் பெரிய இடத்திலிருந்து சீரும் சிறப்புமாக வந்தவள். அத்துடன் அவளது கணவன் தாமோதரன், தனியார் நிறுவனத்தில் பெரிய அதிகாரியாகப் பணியாற்றுவான். ஆனந்தனை விட அதிக சம்பளம். ஆபீஸ் கார் வசதிகள் எல்லாம் உண்டு. இதற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தது போல, நீலாவிற்கு இரண்டு குழந்தைகள். தற்போது கைக்குழந்தைக்காரி. பச்சை உடம்பு. குளிர்காலத்து ஊதல் உடம்புக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது.

சாதாரண நாட்களிலேயே, நீலா அண்ணிக்குத் தொட்ட காரியம் தொலையாது. நிதானமாகத்தான் அவளால் வேலை செய்ய முடியும். இப்போது கைக்குழந்தை வேறு. அவளை எதிர்பாராமல், ஸவிதா அதிகாலையில் எழுந்து காப்பியைத் தயாரித்து யாவருக்கும் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும். சமையலைக் கவனித்தாக வேண்டும்.

ஸவிதா நிமிர்ந்தாள். "என்னவோ காலையில் சமைக்கிறதா பேர் பண்ணிட்டு ஒடிடறாங்க சின்ன அண்ணி! இன்னிக்கி சமைச்ச பொடலைப் பொறியல், ஒரே உப்பு! வாயில வைக்க முடியலே" பானுமதியின் குற்றச்சாட்டு காதில் விழுந்தது.

"வேலையில் கவனம் இருந்தால்தானே. என்னவோ கடனைத் தொலைக்கணும்னு ஒரு அவசரம். டமால், டமால்னு பாத்திரங்களைப் போட்டு உடைக்கறதும், நசுக்கறதும் சமையலா செய்யறா..." மாமியார் புலம்பினாள்.

"வெங்கலக் கடையில் யானை புகுந்த மாதிரி!" பானுமதி 'ஓ'வெனச் சிரித்தாள்.

"உங்க சின்ன அண்ணி, யானையாட்டமாவா இருக்காங்க. ஆனாலும் நீ ரொம்ப மோசம்" தாமோதரன் கூடவே சிரிப்பது கேட்டது.

"யானை இல்லேன்னா, பூனை மாதிரி சாதுவாட்டம் இருக்காங்க. ஆனா... பெரிய ஆள். ரொம்ப அழுத்தம்!" பானுமதி அரட்டலாகக் கூறினாள்.

ஸவிதாவின் முகம் கோபத்தால் சிவந்தது. கல்யாணமான புதிதில், இதே பானுமதி அவளிடம் எத்தனை குழைந்திருக்கிறாள்!

"அண்ணி! உங்களோட அந்த சிவப்பு பனாரஸ் சேலையை, என் சிநேகிதி கல்யாணத்துக்குக் கட்டிக் கிட்டுப் போகட்டுமா?"

"அதுக்கென்ன, உன் உயரத்துக்கு நல்லா இருக்கும். கட்டிக்க" ஸவிதா உபசரித்தாள். பலதடவைகள் அண்ணியின், ஆபீஸ் சேலைகளில் கை வைத்திருக்கிறாள் பானுமதி. ஆனால், அவளிடம் உள்ள கெட்ட குணம், சேலைகளை உடுத்திவிட்டு மீண்டும் பழைய சுத்தமான நிலையில் தோய்த்து, இஸ்திரி போட்டுத் திருப்ப மாட்டாள். கசக்கி சுருட்டிக் கட்டிலின்மீது விட்டெறிந்துவிட்டுப் போவாள்.

ஒருமுறை அவளது பொக்கிஷம் போலக் காத்து வந்த மயில் கழுத்துப் பட்டுச் சேலையை, கரை ஓரத்தில் கிழித்துக் கொண்டு வந்து ஓசைப்படாமல் மடித்து வைத்திருந்தாள் பானுமதி.

ஸவிதா அதைத் துவைக்க எடுத்ததும் திடுக்கிட்டுப் போனாள். பானுமதியின் உயர்ந்த குதிகாலணி செருப்புக்களின் மீதுள்ள ஆணிகள் பட்டுக் கிழிந்திருக்க வேண்டும். சேலையை உடுத்தியதும், அது பின்பக்கம் தழையத் தழைய இருக்கவேண்டும் என்று பின்னங்காலால் மிதிப்பது பானுமதியின் வழக்கம் என்பதை அவள் விளங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஏம்மா பானு! இந்த சேலை கிழிஞ்சிட்டிருக்கே?" ஸவிதா கேட்டதும் பானுமதி முகம் சிவந்து போனாள்.

“மக்கல் சேலையா இருந்திருக்கும்! எத்தனை நாள் பழசோ!” பானுமதி முகத்தைக் கோணிக் கொண்டாள்.

“நீ எதுக்கு இந்த விவகாரத்துக்கெல்லாம் போறே? உங்கிட்ட இல்லாத சேலையா, டிரஸ்ஸா” மாமியார் ஓங்கிக் கத்தினாள், அதன் பிறகு பானுமதியின் சுபாவமே மாறிப் போயிருந்தது.

ஸவிதா பலமுறை சமாதான முயற்சிகள் செய்து பார்த்தும் பயனற்றுப் போயின. “உன் காலேஜ் பார்ட் டிக்கு, இந்த காதணியை போட்டுக்கிட்டுப் போயேன்... உன் தோழியோட பிறந்தநாள் விழாவுக்கு இந்த நைலக்ஸ் சேலையைத் தரட்டா?” ஸவிதா வேண்டி இருக்கிறாள்.

“ஆளைவிடுங்க! ஒரு வாட்டி பட்டதே போதும். ஏற்கெனவே, சேலை கிழிச்சேன்னு பேர் வச்சிட்டங்க. இப்ப, நகையில இருக்கிற பவுனை எல்லாம் தங்க பஸ்பம் செய்து சாப்பிட்டேன்னு பழி சுமத்துவிங்க. எனக்கு வேண்டாம்” பயந்தவளைப் போல அபிநயித்தாள் பானுமதி.

“ஆமா... உங்க நீலா அண்ணி மாதிரி பீரோ நிறைய சேலையும், உடம்பு நிறைய நகையும் கொண்டு வந்திட்டா பேச்சே வேறயா இருக்கும். இதுக்கே இந்தப் பாடு.” மாமியார் குத்தினாள்.

“மாதாமாதம் சம்பளம் முழுவதையும் உங்க கையில கொட்டி அழுக்கிறேனே. அதுமட்டும் கணக்கில்லையா? வட்டியில்லாத கடனா? அந்தப் பணத்தில் சேலையோ, நகையோ வாங்கிக் குவித்திருந்தால், எனக்கும் ரெண்டு பீரோ நிறைய சேலைகளும், உடம்பு முழுதும் நகைகளுமாகக் குவித்திருக்குமே” சுடச்சுடக் கேட்டுவிட வாய் துடிக்கும். ஆனால் வீட்டின் நிலைகருதி அவள் அடங்கிப் போவாள்.

“அம்மா பேரில, அம்மாவே வாங்கின ஃப்ளாட் இது. அவங்ககிட்ட பணத்தைக் குடுத்திடணும். இல்லாட்டி நம்மால தனியா குடித்தனம் செய்ய முடியாது. பெரியண்ணன் மாசாமாசம் வீட்டுச் செலவுக்குன்னு ஆயிரத்தைந்நூறு ரூபா குடுக்கிறான். என் சம்பளத்தில் குடுக்க முடியலை. அதனால் உன் சம்பளத்தைக் குடு. மிச்சத்தை நிரவிப்போட்டு நானும் அண்ணனைப் போலக் குடுத்திடறேன். என் பாக்கி சம்பளம் பேங்கல் போட்டு வக்கறேன்” என்றான் ஆனந்தன்.

பணம் என்று வரும்போது, கணவன் பணம், மனைவி பணம் என்று பேதம் பிரிப்பது நியாயமா? யார் பணமாக இருந்தால் என்ன? ஒருவரது சம்பளத்தில் ஒரு துளியாவது சேமிப்பில் இருக்குமே என்ற திருப்தியில் தலையை ஆட்டினாள் ஸவிதா.

நாளாவட்டத்தில், அவளது போக்குவரத்துச் செலவிற்கே மாமியார் கையை எதிர்பார்க்க நேரிட்ட வெட்கக்கேட்டில் அவள், மனம் சுருங்கிப் போனாள்.

“சம்பளத்தைக் கையில குடுத்திடறதா பேரு! சாப்பாடு, கையில டிபன்னும் கொண்டு போய்ட்டு, கைச் செலவுக்குன்னும் கேட்டா என்ன அர்த்தம்?” கிருஷ்ண வேணி கோபமாகக் கேட்டபோது, அவமானத்தால் அவள் முகம் சிவந்தாள்.

“பஸ்ஸுக்குத்தான் கேட்டேன் அத்தே!” மென்று விழுங்கி ஸவிதாவை உறுத்துப் பார்த்துவிட்டு ஒரு டிரபது ரூபாய்த் தாளை அவளிடம் விட்டெறிந்தாள் மாமியார்.

பிச்சைக்காசைப் பொறுக்குவது போல கூரிய கைகளால் அதை எடுத்தவள் மனதில் ஆயிரம் எண்ணங்கள். “சம்பாதிக்கறேன்னு பேரு. உங்ககிட்ட அடிமையா கை நீட்டிப் பணம் வாங்கவேண்டி இருக்கு. எனக்குப் புருஷன் சம்பாதிக்கறான்னு பேரு. ஒரு பைசா, என்னிஷ்டப்படி

செலவு செய்யக் குடுக்கறதில்லேன்னா என்ன அர்த்தம்?" அடிவயிற்றில் பொங்கிய கசப்பு, நாவில் வந்து சுருட்டிக் கொண்டது.

"நீங்களாச்சும் பணம் தந்து உதவக் கூடாதா? ஆபீஸ்ல, யாராவது கல்யாணம், கார்த்தின்னு, பரிசுக்கு 'லிஸ்ட்' போட்டுக்கிட்டு வந்துடறாங்க. ஒரு பத்து ரூபாய்கூடத் தர முடியாம என்னங்க இது?" கணவனிடம் தனிமையில் முறையிட்டாள்.

"சரி! அம்மாவுக்குத் தெரியாம, ஒரு ஐம்பது ரூபா தரேன், வச்சுக்கோ" ஆரம்பத்தில் சிறிது தயையுடன் தாராளமாக இருந்தான் ஆனந்தன்.

ஆனால் திடீர் என ஒருநாள் அதிலும் மண்விழுந்தது. "ஆபீஸ் போக வசதியா இருக்கும்னு ஒரு ஸ்கூட்டர் வாங்கப் போகிறேன்."

"சந்தோஷம்! என்னையும் ஏத்திக் கொண்டுவிடுவீங்க இல்லியா?" பரவசத்துடன் கேட்டாள் ஸவிதா.

"அதெப்படி? உன் ஆபீஸ் அண்ணாசாலையில். என் ஆபீஸ் மஹாபலிபுரம் போறவழி. சரிவராது." கணவனது கடுமை அவளை அடக்கி விட்டது.

"எதுக்குச்சொல்ல வந்தேன்னா, இனிமே கடுமையான 'பட்ஜெட்' நம்மனுது. ஏன்னா, என் சேமிப்பை எல்லாம் போட்டு வாங்கறேன். அதனால, உன் ஐம்பது ரூபா முதல் வெட்டு!" ஸவிதா முகம் சிறுத்துப் போனாள்.

பம்பரம் போலக் காலையில் எழுந்து அடுக்களைக்குள் புகுந்து வேலைகளை முடித்துவிட்டு, ஆபீஸிற்கு ஓடி அவள் என்ன சாதித்தாள்? எவரது பாராட்டுதலைப் பெற்றாள்? அதற்குமேல் அவளுக்கு ஒரு முத்திரை வேறு குத்துவதற்காக யாவரும் தயாராக நிற்பது போல ஒரு பிரமை அவளை வாட்டியது.

தாய்மை! இந்த அழகான வீட்டில் அது ஒன்றுதான் தேவை. அவளது குழந்தையையும் அவளைப் போலவே அநாதையாக நடத்துவார்கள். கேவலப்படுத்துவார்கள். டாக்டர் ரேவதி கூறியதை நினைத்ததும் அவளுக்குத் துயரம் பீரிட்டுக் கொண்டு வந்தது.

"டாக்டர் ரேவதி பதில் என்னன்னு தெரிஞ்சு கொள்ளுமனு பாக்கறேன். என்னவோ நம்ம ஆனந்துக்கும் ஒரு வாரிசு பிறந்துட்டா எங்கவலை விட்டுது" கிருஷ்ணவேணியம்மாள் அலுத்துக்கொண்டாள்.

"எனக்குத் தோணலைம்மா!" பானுமதி அட்டகாசமாகக் கூறினாள்.

"என்ன தோணலை?" அண்ணி நீலா ஆவலுடன் வினா வினாள்.

"நம்ம பானுவோட மூளையே குறுக்கதான் வேலை செய்யும். சொல்லு, சொல்லு" பெரியண்ணா அவசரப்படுத்தினான்.

"காளிதாஸரோட ரத்னாவளியில ஒரு சம்பவம் வரும்" தங்கை ஆரம்பித்தாள்.

"நீ சகலகலா வல்லின்னு தெரியும். சுருக்கமாச் சொல்லு" பெரியண்ணா ஆரம்பித்தான்.

"அசோக மரம் பூக்காம போயிட்டா அதை பூக்கச் செய்ய ஒரு வழி செய்வாங்களாம்! அழகான பெண்கள் தங்கள் பாதங்களிலே செம்பஞ்சுக்குழம்பைத் தடவிக்கிட்டு, அந்த மரத்தைச் சுத்திவந்து உதைப்பாங்களாம். அந்த அவமானம் தாங்காம அந்த மரம் பூத்துடுமா?"

"அதனால இப்ப என்ன செய்யறதாம்?" அண்ணி தூண்டினாள்.

"நான் என் பரதநாட்டியக் கால்லே செம்பஞ்சுக் குழம்பை, அதாவது 'அல்தா'வைத் தடவிக்கிட்டு சின்ன வ-7

அண்ணியை எட்டி உதைக்கிறேன். அப்பவாவது அவங்களுக்குக் குழந்தை பிறக்குமானனு பாக்கலாம்.' பானு மதியின் கத்தியின் கூர்மையான பேச்சில், யாவரும் 'ஓ'வென இரைச்சலிட்டுச் சிரித்தார்கள்.

ஸவிதா 'ஓ'வென அழுமுடியாமல் விம்மலானாள்.

'அந்த மரத்துக்கு இருக்கற வெட்கம்கூட இந்த மனுஷிக்கு இருக்குமோ?' மாமியாரின் கடுமையான விமரிசனம் அவளை உடைந்து போகச் செய்தது. ஆவேசமாக அழைப்பு மணியை அழுத்தினாள் ஸவிதா.

2

அன்று காலை எழுந்ததுமே ஸவிதாவிற்கு நேரம் பறந்து கொண்டிருந்தது. ஊரிலிருந்து நீலா அண்ணியின் பெற்றோர்கள் வரப் போகிறார்கள் என்ற கடிதம் வந்தது. முதல் வீடே அமார்க்களப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நீலாவின் பெற்றோர்கள், மதுரையிலிருந்து வரப் போகிறார்கள் என்றதுமே, கிருஷ்ணவேணி ஆர்ப்பாட்டமே செய்து விட்டாள்.

'வராதவங்க நம்ம வீட்டுக்கு வராங்க. அவங்களுக்கு ஒரு படுக்கையறையை ஒழிச்சுக் குடுத்திடணும்.' படபடத்தாள். நீலா, தாமோதரன், குழந்தைகளுக்குத் தனி அறை தேவை. மேலும் வருவது அவளது பெற்றோர்களாயிற்றே! கிருஷ்ணவேணி எக்காரணம் கொண்டும் தனது சுக சௌகரியங்களைத் தியாகம் செய்யாத பிறவி. பானு மதியோ, தாய் எட்டடி என்றால் தான் பதினாறடி பாய்கிற குணசாலி. இருவரும் சுயநல வசதிகளையே பெரிதாக எண்ணுகிறவர்கள். அவர்களது வசதிக்கு ஏற்றவாறு ஆனந்தன் 'டீர்' புறப்பட்டு விட்டிருந்தான்.

'ஆனந்துதான் திரும்பிவர பத்துநாளாகுமே. அவங்க படுக்கை அறையை, சம்பந்திங்களுக்குக் குடுத்திட்டா போவுது.' கிருஷ்ணவேணி அம்மாள் தீர்மானித்து விட்டிருந்தாள். அந்த வீட்டில் அவள் சொன்னால் சொன்னதுதான்.

'நாளைக்கு சஷ்டி. தலை முழுகிட்டுத்தான் சமைக்கணும். நினைப்பிருக்கா?' முதல் நாளிரவே, ஸவிதாவை அதட்டி இருந்தாள் மாமியார்.

'சஷ்டி விரதம் இருந்தா, நாக சாபம் தீரும். அது போனால்தான், நல்லபடியா குழந்தை பிறக்குமாம்' ஒரு முறை மாமியார் சுருக்கென்றது நினைவிற்கு வந்தது.

காலையில் எழுந்ததுமே, அறையைச் சுத்தம் செய்து வைத்தாள் ஸவிதா. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னதாகவே ஆனந்தன், கம்பெனி விஷயமாக 'டீர்' புறப்பட்டுப் போயிருந்தான். 'நீ அம்மா ரும்ல படுத்துக்க. நான் வர ஒரு வாரத்துக்கு மேலாகும். புரியுதா?' மனைவியை எச்சரித்துவிட்டுப் புறப்பட்டான். அவள் எதுவுமே பேசும் நிலையில் இல்லை.

தனது, அன்றாடத் தேவைகளை எடுத்து ஒரு தோள் பைக்குள் போட்டுவைத்தாள். புதிய படுக்கை விரிப்புக்கள், தலையணை உறைகளை எடுத்துப் படுக்கையை மாற்றினாள். அன்றைய ஆபீஸ் உடைகளை மட்டும் தயாராக எடுத்து வைத்துக் கொண்டாள். குளித்து, சமையலறைக்குள் புகுந்தவளுக்கு அதற்குப் பிறகு நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

'பாயஸம் காச்சணும், சேமியாவே செய்திடு. பச்சடிக்கும் ஆப்பினைப் பொடியா நறுக்கிடு. உருளைக் கிழங்கைத்தானே பொறியல் செய்திருக்கே. கத்தரிக் காயை சாம்பால் போடாதே. சம்பந்தியம்மாளுக்குக் கத்தரிக் காய் அலர்ஜியாம்.' பொரிந்து கொட்டியபடி,

வாசலுக்கும் உள்ளுக்கும் நடை போட்டாள் கிருஷ்ண வேணி.

வழக்கம்போல், நகத்தைக் கொரித்துக் கொண்டு புத்தகத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த பானுமதி சோம்பல் முறித்தாள். நீலா அண்ணி, அண்ணன் குழந்தைகளுடன் ஸ்டேஷனுக்குப் புறப்பட்டுப் போவதில் மும்முரமாக இருந்தனர். மாமனார் விஜயத்தின் பொருட்டு, தாமோதரன் அன்று 'லீவு' போட்டிருந்தான்.

'மச மசன்னு, சமையல் அறையிலேயே வேலை செஞ்சுக்கிட்டு நின்னுக்கிட்டிருக்காதே. நேரமாயிடும்.' தாமோதரன் மனைவியை அன்புடன் கடிந்து கொண்டான்.

ஸவிதாவிற்கு மனதினுள் சிறு எரிச்சல். காலை வேளை அமார்க்களத்தில் ஒரு நாள்கூட சமையலறைப் பக்கம் தலைகாட்டி அறியாதவள் நீலா. வீட்டு வேலை முழுவதும் அவளே செய்வதுபோல, அவளது பெரிய மைத்துனருமல்லவா நம்புகிறார்! அவள் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். 'எல்லோரும் ஒரே குட்டையில் ஊறிய மட்டைகள்; அவனவன் பெண்சாதி உடம்பைத் தேய்த்துக் கொள்ளக்கூடாது. அவ்வளவே! நான் மட்டும் விதி விலக்கு!'

ஸவிதா முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் பெருக்கெடுத்தன. ஸ்நானம் செய்த ஈரக் கூந்தலை அப்படியே அள்ளி முடித்ததில் தலைவலி மண்டையைப் பிளந்தது. போதாத குறையாக, மாமியார் அவள் முதுகுப்புறம் நின்றபடி, ஓடும் குதிரையை சாட்டையால் சொடுக்குவது போல், அதிகாரம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

ஸவிதாவிடம் ஒரு குணம். அவளிடம் சில பொறுப்புக்களை ஒப்படைத்து விட்டால், அவளாகவே ஒழுங்காக எல்லாவற்றையும் முடித்து விடுவாள். ஆனால் எவராவது

அவளது வேலைகளில் தலையிட்டு, 'இதை இப்படிச் செய், அதை அப்படிச் செய்' என்று கூற ஆரம்பித்தால், தடுமாற்றம்தான். கையிலிருப்பவையெல்லாம் குழப்பம்தான்.

'காப்பியை ஒட்டு மொத்தமா கலக்காதே! அவங்க ஒவ்வொருத்தரா, தனித்தனியா காப்பிபோட்டு சாப்பிடுறதுதான் பழக்கமாம்.'

ஸவிதா மவுனமாகத் தலையை ஆட்டினாள். பதில் பேசினால், கிருஷ்ணவேணி எரிந்து விழுவாள். அன்று அவளது வங்கியில் 'ஆடிட்' கெடுபிடி வேறு. வீடு திரும்ப நேரமாகும் என்று சொன்னால் என்ன நடக்குமோ என்ற கிலி. இதர நாட்களாக இருந்தால் அவள் 'சாயந்திரம் வர நேரமாகும்' என்று கூறிவிட்டுப் புறப்படுவாள். ஆனால், அன்றைய நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு, அவளால் எதுவுமே கூற இயலாமல் மனதினுள் ஒரு புழுக்கம்.

பானுமதி உரக்கக் குரல் கொடுத்தாள். எனக்குக் காலேஜுக்கு நேரமாகுதும்மா.

'இதோ ஒரு நிமிஷம்' என்றபடி, சாப்பாடு மேஜை மீது தட்டுகளை வைத்தாள் ஸவிதா. அவளும் ஒருவாய் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு கிளம்ப வேண்டும்.

'உப்பு, காரம் எல்லாம் சரியா இருக்கா, பாயசத்தில சர்க்கரை கொஞ்சம் தூக்கலாவே இருக்கட்டும். ஏலக் காய் பொடி செய்து போட்டியா? மணமே இல்லியே' கிருஷ்ணவேணி தொண தொணத்தாள்.

'என்னம்மா. எனக்குப் பசி உயிர் போவுது. நீ பாட்டுக்கு வளவளன்னு' மகள் எரிந்து விழுந்தபடி, சாப்பாடு மேஜையருகே 'தொப்'பென்று அமர்ந்தாள்.

கிருஷ்ணவேணி மகளை ஆதரவுடன் பார்த்தாள். 'சாப்பிடும்மா. ஆனா இந்த 'டிர்ஸ்'லயா காலேஜ் போகப்போறே?' என்று கேட்டாள்.

“ஏனாம்? இந்த ‘மிடி’ டிரஸ் இப்ப ஃபாஷன். இதுக்கு என்னவாம்.” சீறினாள் மகள்.

“கொம்பேறி மூக்கனாட்டமா அந்தப் பொண்ணு ஒரு ‘டிரஸ்ஸை’ மாட்டிக்கிட்டு நிக்குது. நல்லா ஒரு சேலை கட்டக்கூடாது?” என்று சம்பந்தி வீட்டம்மா கூறி விட்டால் என்ன செய்வது என்று உள்ளூர பயம் கிருஷ்ண வேணிக்கு. மகளிடம் உண்மையை விண்டு வைத்தால் அவள் பத்ரகாளியாகி விட மாட்டாளா?

“சரி! சரி! சாயங்காலம், நல்லா ஒரு சேலையை எடுத்துக்கட்டிக்க. உங்க அண்ணியோட அம்மா பாத்தா...” அவள் முடிக்குமுன், மகளின் முகம்கோணியது. உதட்டைப் பிதுக்கி விட்டு, “என்னைப் பொண்ணு பாக்க அவங்க வீட்ல பிள்ளை ஏதாச்சும் இருக்காமா?” கேலி செய்தாள்.

தாயின் குரலில் கனிவு. “அவங்களுக்கு அண்ணார் மகன் அமெரிக்காவில வேலை இருக்கான். அடுத்த மாசம் இந்திய வரானாம். அதுக்காகத்தான் சொன்னேன்.” ரகசியமாகக் கூறினாள்.

“வரட்டும்! அதுக்கு நான் என்ன ‘ஷோகேஸ்’ல நிக்கற பொம்மையா? அலங்காரம் செய்கிட்டு நிக்கறதுக்கு? இது பாருங்கம்மா. எனக்கு இப்ப கல்யாணமே வேண்டாம்.” அழுத்தமாகக் கூறியபடி, தட்டில் பிரதி பலித்த தன் முகத்தை வெறித்தாள் பானுமதி.

ஸவிதா, தட்டில் சோற்றைப் பரிமாறி குழம்பை ஊற்றினாள். நெய்யை விடப் போனவளிடம், “ஐயையோ! கொழுப்பு சத்து வேணாம். உடம்பு ஊதிப் போகும். நான் ‘டயட்’ல இருக்கேன்” என்றாள் உரக்க.

“நல்லா இருக்கு. வளர்ற பொண்ணு. டான்ஸ் வேற ஆடறே. உடம்பிலே சக்தி வேணாம்? சாப்பிடு,” தாயார் உரிமையுடன் அதட்டினாள்.

“ஊஹும்! எனக்குக் கொழுப்பு சத்து வேணாம். சின்ன அண்ணிக்குத்தான் கொழுப்பு வேணுமாம். நெய் போட்டு சாப்பிட்டும், சீண்டலுடன் தட்டில் இருந்த சோற்றைப் பிசைந்தாள் பானுமதி.

ஸவிதா நெஞ்சினுள் முள்ளைப் போல ‘சுரீர்’ வேதனை. ‘கொழுப்பு, உன் உடம்பு நாக்கு எல்லாத்திலேயும் ஏறி இருக்கு. உனக்கு நெய் தேவை இல்லைதான். ஆனா, ஓடா தேய்ந்து போற எனக்கு கொழுப்பு தேவைதான்’ - சொல்லத் துடித்த நாக்கை சட்டென அடக்கிக் கொண்டாள். அப்படிப் பேச முடியாதபடி, அவளை அடக்கி விட்டுப் போயிருக்குறானே அவளது கணவன்!

ஸவிதா ஒரு விநாடி தட்டையே வெறித்தாள். பிறகு ஒரே அள்ளாக உணவை முடித்துக்கொண்டு எழுந்தாள். அண்ணியின் பெற்றோர்கள் வருவதற்குள், ஆபீஸிற்குக் கிளம்பி விட வேண்டும். வீட்டில் தங்கினால் ஆபத்து.

சாப்பிட்ட தட்டை மேஜைமீது வைத்துவிட்டுப் பானுமதி ஓடிச்சென்று கையைக் கழுவிக்கொண்டாள். சாப்பிடு முன் மட்டும் அல்ல. சாப்பிட்ட பின்பும் அவள் எச்சில் தட்டைத் தீண்டாதவள். ஸவிதா, தட்டுகளை எடுத்துச் சுத்தம் செய்துவிட்டு, மேஜையைத் துடைத்து வைத்தாள்.

ஆபீஸ் புறப்படுவதற்கு முன், காலையில் தயாரித்து வைத்திருந்த எலுமிச்சம் பழச்சோற்றையும், ஊறுகாயையும் டப்பாவினுள் அடைத்தாள். பிளாஸ்டிக் பையினுள் அதை அடக்கம் செய்தாள். தயாராக வைத்திருந்த, நீல நிற ஆர்கண்டி வாயில் சேலையை மாற்றிக் கட்டிக் கொண்டு, கண்ணாடியில் ஒரு விநாடி அழகு பார்த்தாள்.

மாநிறம்தான் என்றாலும், நாகரீக ஒப்பனையில் அவள் அழகியாக விளங்கினாள். கழுத்து வரை புரண்ட கூந்தலை, ‘கிளிப்’ போட்டு ஒதுக்கி இருந்தாள். வட்டமான பொட்டும், எல்லைக் கோடுகளான இரு வில்

புருவங்களும், அகன்ற கண்களுமாக அவள் பளிச்சென்று தான் விளங்கினாள். நீலா அண்ணியைப் போல வைர முக்குத்தி மூக்கில் மின்னாவிட்டால் என்ன? நீண்ட கூர்மையான நாசி, அழகிய அளவான உதடுகள், கச்சிதமான உடற்கட்டு, காதுகளிலும், கைகளிலும் பணக் காரர்களை பகட்டாகத் தெரியாவிட்டால் என்ன? காதில் சிறிய முத்துத்தோடும், கையில் வளையல், கழுத்தில் மெல்லிய சங்கிலியுமாக, அவள் கவர்ச்சியாகத்தான் இருந்தாள். இல்லாவிட்டால் கிருஷ்ணவேணியம்மாள் அவளை மருமகளாக அந்த வீட்டுப் படியேற விட்டிருப்பாளா?

3

ஸவிதா தன் தமையனை கருணை பொங்கும் இதயத்துடன் ஒருமுறை எண்ணிப் பார்த்தாள். தாய், தகப்பன் இல்லாத குடும்பம். ஸவிதாவின் தமக்கையை, இரண்டாந்தாரமாக, வாழ்க்கைப்படுத்தி, தனது ஒரு சுமையைக் குறைத்துக் கொண்டிருந்தார் அண்ணன். இரண்டு தம்பிகள் படிப்புக்கும், பிற்கால வாழ்விற்கும் அவனை அண்டி இருந்தனர். ஸவிதா, படிப்பில் கெட்டி. வகுப்பில் முதல். கல்லூரியில் தங்கப் பசுக்கம் வாங்கின பெருமை அண்ணனுக்கு. 'நீ நல்லா படிச்ச வேலைக்குப் போம்மா. தன்னால ஒருத்தன் வந்து கொத்திக்கிட்டுப் போவான்' என்று பீற்றிக்கொண்டார்.

வங்கியில் வேலைக்குச் சேர்ந்தபோது உணர்ச்சி பொங்க ஸவிதா அண்ணனிடம் கூறினாள். 'அண்ணா! எங்களுக்காக நீங்க உழைச்சது போதும். இனிமே, அந்த ஜவுளிக்கடை கணக்கர் வேலையை விடுங்க. நான் சம்பாதிக்கிறேன்.'

'பைத்தியம். நீ சம்பாதிச்ச நான் சாப்பிடக் கூடாதுமமா. இந்த வேலை உனக்கு ஒரு ஊன்றுகோல். பொருளாதார சதந்திரம். இதை எக்காரணம் கொண்டும் விட்டுடாதே. உன் புருஷன் சம்பாத்தியத்தில்தான் எல்லாம் வாங்கணும்னு நீ சதா கையேந்திகிட்டுக் கண்ணைக் கசக்கிக்கிட்டு நிக்க வேணாம். நீயே இஷ்டப் பட்டதை வாங்கிக்கலாம். தெரிஞ்சுக்க' அன்புடன் அறிவுரைகள் வழங்கினார் அவர்.

தெரிந்த உறவினர் மூலம், வீடு தேடி வந்த கிருஷ்ண வேணியின் உள்நோக்கம் அவளது அண்ணனுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லைதான். திருவல்லிக்கேணி சந்தின் ஒண்டுக் குடித்தனத்திற்குள் பெண் பார்க்க அந்தம்மாள் வந்தபோது அவர் கை, கால்கள் பதறின.

'உங்க பொண்ணை 'பாங்க'லயே பாத்திட்டோம், எங்க சித்தப்பா மகன்தான் சொன்னார். உங்களுக்கு ரொம்ப சிநேகிதக்காரராம்.'

வலுவிலே வந்த ஸ்ரீதேவி போல கிருஷ்ணவேணி அம்மாள் அவர் கண்களுக்குத் தோன்றினாள். மந்தை வெளிப் பக்கம், பெரிய ஃபிளாட். பெரிய மகன் பதவியில் இருக்கிறான். அவன் மனைவியும் பெரிய இடம். வேறு தொல்லை இல்லை. ஆனந்தும் பார்க்க ஸட்சணமாக இருந்தான். காதோர கிருதாவும், சுருள் கிராப்பும் நிறமுமாக பையன் அம்சமாக இருக்கிறான். அண்ணன் கிறங்கிப் போனார்.

'பெரியவன் எஞ்ஜினியருக்குப் படிச்சான். சின்னவனுக்கு படிப்பில்ல அத்தனை நாட்டம் விழலே. பட்டம் வாங்கறதுக்குள்ளற இந்த வேலை கிடைச்சிட்டது. சம்பாதிக்க ஆரம்பிச்சிட்டா, பிறகு எங்கே படிப்பை முடிக்கறது? உங்க தங்கச்சியையும் ஒருவார்த்தை கேட்டுக்கிடுங்க. பிறகு... நான் பாத்து...' கிருஷ்ணவேணி முடித்துவிட்டாள்.

படிப்பு குறைவானால் என்ன? எளிமையான முறையில் கையைக் கடிக்காமல் திருநீர்மலையில் கல்யாணம். எந்தவித ஆர்ப்பாட்டமும் இல்லாமல், கையோடு ஸவிதா வைப் புக்ககத்திற்கு அழைத்துப் போய்விட்டார்கள். ஏதோ, நம்மால் முடிந்தவரை சீர் செய்து அனுப்பி வைத்தோம் என்ற திருப்தியில் அண்ணன் இருந்து விட்டார்.

கல்யாணம் ஆகிவிட்டது என்றதும் ஒரு பெண்ணின் கவி தீர்ந்துவிட்டதா? இல்லை. சில சமயங்களில் அவளது பலி அதன் பிறகுதான் ஆரம்பிக்கிறது! அவளைப் பொறுத்தவரையில் ஆனந்தன், சுயநலம் மிகுந்த ஒரு மனிதன். அவளது தேவைகள், விருப்பு, வெறுப்புக்களை அவள்மீது சுமத்தி, தன் காரியங்களைச் செயலாக்குவதில் சமர்த்தன்.

ஸவிதாவிற்குத் தன் குறைகளை எவரிடம் சென்று முறையிட முடியும்? அவளது தமக்கை, வாழ்க்கைப்பட்ட இடத்தில் பிள்ளை இல்லாத குறையுடன் குமைந்து கொண்டிருந்தான். அண்ணன், திருமணத்தைப் பற்றிய நினைவே இல்லாமல், தம்பிகளின் வாழ்க்கைக்காக உழைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். திருமணமாகி, சுகமாகத் தங்கை வாழ்கிறாள் என்று அவர் மனச்சமாதானத்துடன் இருக்கட்டுமே! ஸவிதா பிறந்தகம் பக்கம் போவதைத் தவிர்த்தாள்.

மாதச் சம்பளம் முழுவதும் மாமியாரின் கையில் போன பிறகுதான் ஸவிதா விளங்கிக் கொண்டாள். சம்பளக் குறைவான மகனுக்கு, படிப்பு மட்டமான மகனுக்கு, ஈடுகொடுக்க, படித்த அறிவுள்ள, சம்பாதிக்கும் மருமகள் தேவை. ஸவிதா அந்த இடத்தைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டாள்.

“வீட்டுமேல, கடன் இருக்குது. அதை அடைக்கணும்னா பிள்ளைங்கதானே குடுத்தாகணும்.” கிருஷ்ண

வேணி அடிக்கடி ஜாடையாகக் கூறுவதன் பொருளும் அவளுக்குப் புரிந்திருந்தது. “சம்பாதிப்பது கடன் அடைக்கவே. உன் புருஷனால் முடியாததை மருமகளே! நீ கொடு. உனக்குக் கணவன் தேவை. எனக்குப் பணம் தேவை. வியாபார நோக்கமான ஒரு வாழ்க்கை ஒப்பந்தம்.

ஸவிதா, இதையெல்லாம் பொருட்படுத்தியிருக்கவே மாட்டாள். அவளிடம், மாமியார் ஒரு துளி அன்பு காட்டி இருந்தால், வீட்டில் மற்றவர்கள் எப்படி நடந்திருந்தாலும், வீட்டின் தலைவி என்ற முறையில் அவள் பரிவுடன் நடந்திருந்தால் ஸவிதா, எந்தத் துன்பத்தையும் பொருட்படுத்தி இருக்கமாட்டாள்.

சமீபகாலமாக, அவளைக் கேவலப்படுத்துவதை அவளால் சகித்துக்கொள்ள முடியாமல் போயிற்று. அன்று டாக்டர் ரேவதி கிளினிக்கிலிருந்து திரும்பியதும், வீட்டில் நடந்த நிகழ்ச்சி அவளை ஒரு விநாடி செயலிழக்கச் செய்தது.

“அழைப்பு மணியை அலற விடறது யாரு?” அதட்டிய படி பானுமதி கதவைத் திறந்தாள்.

“ஓ! சின்ன அண்ணி! என்ன ‘குட்நியூஸ்’ கொண்டு வந்திருக்கீங்களா? ஜோரா, ‘பெல்’ அடிச்சீங்க” தொடர்ந்து கிண்டலாக வரவேற்றாள்.

முன்புற வரவேற்பறை ஓரத்தில் சுவருக்குள் பதித்திருந்த அலமாரிக்குள் செருப்புக்களைக் கழற்றி வைத்து மூடினாள் ஸவிதா. அவளது தெம்பும், அத்துடன் மூடிக்கொண்டு விட்ட உணர்வு, தோள் பையை இறுக்கியபடி, உள்ளே செல்ல முயன்றாள்.

“டாக்டர்மமா என்ன சொன்னாங்க.” பெரிய மைத்துனர், நாத்தி, ஓரகத்தி என எல்லோர் முன்னிலையிலும் மாமியார் கேட்டது ஏனோ ஸவிதாவிற்குப் பிடிக்கவில்லை.

மெல்லிய குரலில் மாமியார் அருகே வந்தாள். “எனக்கு உடம்பில கோளாறு எதுவும் இல்லேன்னு சொன்னாங்க.” என்றாள்.

கிருஷ்ணவேணியம்மாள் விடுவதாக இல்லை, ‘அப்ப நீ சொல்றதுக்கு என்ன அர்த்தம்?’

அதற்குமேல் ஸவிதாவின் பொறுமை எல்லை கடந்து விட்டிருந்தது.

‘அது புரியலையாம்மா? அண்ணன் மேலதான் கோளாறுன்னு சொல்றாங்க. அப்படித்தானே பானுமதி தலையிட்டதும் கோபமாக அவளை வெறித்தாள் ஸவிதா.

“நான் கேட்டதுக்கு அவளை எதுக்கு வெறிச்சுப் பாக்கறே?” மாமியார் அதட்டினாள்.

‘டாக்டர் ரேவதி, உங்க மகன் உடம்பையும் பரிசோதிச்சுக்கணும் என்று சொன்னாங்க.” நிதானமாகக் கூறிவிட்டு உள்ளே செல்லத் திரும்பினாள் ஸவிதா.

“நல்லா இருக்கே நியாயம். எதுக்காக அவனைப் பரிட்சை செய்யறதாம்?” மாமியாரின் அதட்டலான கேள்விக்குப் பதிலளிக்காமல் உள்ளே சென்றாள் ஸவிதா.

மருமகனைத் தொடர்ந்து வந்த கிருஷ்ணவேணி குரலை உயர்த்தியபடி, “யாரு பேர்ல குத்தம் சொல்ற துன்னே இல்லியா? குழந்தை குட்டிகளைப் பெத்து வம்சம் தழைக்கிற குடும்பம் எங்களது. மலட்டுத் தனம்கறது எங்க குடும்பதில இல்லை.” சாட்டையடி போல விழுந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, வெடுக்கென நிமிர்ந்தாள் ஸவிதா.

‘என்ன சொல்றீங்க அதேதே!’

‘உண்மையைத்தான் சொல்றேன். உங்கக்காகாரி ஒருத்தி போதாதா உங்க வம்சத்து யோக்கிதையைப் பத்தி சொல்றதுக்கு? வயித்தைத் துடைச்சிக்கிட்டு

வந்து நிக்கற குடும்பம்தானே, நீ மட்டும் எப்படி இருப்பியாம்?’ படபடத்தாள் கிருஷ்ணவேணி.

அவள் பின்னால் எட்டிப்பார்த்த பானுமதியின் முகத்தில் விஷமச்சிரிப்பு. “எதுக்காக கவலைப்பட நீங்க அண்ணி இந்தக் காலத்தில ‘டெஸ்ட் ட்யூப்’ குழந்தைங்க பிறக்குதே. நீங்களும் முயற்சி செய்யலாமே!”

“ஷட்அப் பானுமதி! பெரியவங்க கிட்ட எதைப் பேசறதுன்னு வரைமுறை வேணாம் உனக்கு” பொறுக்க முடியாத கோபத்தில் சீறினாள் ஸவிதா.

கிருஷ்ணவேணியின் முகம் கோபத்தால் ஜொலிக்க ஆரம்பித்தது. என்ன சொன்னே? என் மகளைப் பார்த்து வாயை மூடுன்னா சொன்னே? உனக்கு எத்தனை துணிச்சல். என் எதிரயே அவளை இப்படி அலட்சியமா பேசறயே?”

ஸவிதாவின் உடல் முழுவதும் உணர்ச்சியில் துடித்தது. உதடுகள் நடுங்கின. ‘அத்தே! நீங்க வீட்டுக்குப் பெரியவங்க. பானுமதி வயசில சின்னப் பொண்ணு. இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைக் கேலி செய்து குத்திக்காட்டலாமா? சொல்லுங்க.” என்றாள் குரல் நடுங்க.

“உள்ளதைச் சொன்னா, உடம்புக்கு நோப்பாள மாம். உனக்கு சுடுது. என்ன செய்யறது?” மாமியார் வெடித்தாள்.

“தப்பு எம்பேர்ல இல்லை. உங்க மகனையும் டாக்டர் கிட்ட அனுப்புங்க, பிறகு என் பேர்ல தவறுன்னா நீங்க என்மேல நெருப்பை வாரிக் கொட்டினாலும் ஒத்துக் கொள்கிறேன். அதுவரைக்கும் வார்த்தையால நெருப்பைக் கக்கிடா திங்களனுதான் சொன்னேன்” ஸவிதாவின் கண்களில் நீர் பெருக. கன்னங்களின் மீது சுட ஆரம்பித்தது.

‘எங்க மேல எரிஞ்சு விழுந்து என்ன பயன்? நாங்க எதுக்காக ஆனந்த் மேல சந்தேகப்படணும். உனக்கு சாமர்த்தியமிருந்தா, உன் புருஷன் கிட்டயே சொல்லு.’ சீறினாள் மாமியார்.

‘அண்ணனைக் கூட்டிக்கிட்டுப்போய் டாக்டர் கிட்ட ‘செக் அப்’ செய்து கொள்ளச் சொல்லுங்க. அதை விட்டுட்டு எங்கிட்ட எரிஞ்சு விழுவானேன்? வாங்கம்மா போகலாம்.’ பானுமதி தாயின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போனாள்.

அன்றிரவு சாப்பாட்டின் போது, வீட்டில் ஒரு பயங்கர அமைதி. ஆபீஸிலிருந்து வீடு திரும்பிய ஆனந்தனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. ஆனால் என்னவோ நடந்திருக்கிறது என்பது மட்டும் அவனுக்கு உணர்த்தியது. ஒன்றும் தெரியாதவன் போல அவன் இரவு படுக்கப் போனான்.

கணவனைத் தனிமையில் கண்டதும் ஸவிதா மனம் உடைந்து போனாள். கட்டிலின் மீது அமர்ந்தவன் விசித்து விசித்துக் குழந்தை போல் அழும் மனைவியை வியப்புடன் பார்த்தான்.

‘என்ன நடந்தது ஸவிதா? எதுக்கு அழறே? இப்படி உக்காரு’ ஆறுதலாகக் கூறியதைக் கேட்டதும், அருகே வந்து அமர்ந்தாள் அவள். அதுகாரும் அடக்கி வைத்திருந்த துயரம் மடைதிறந்த வெள்ளமாகப் பாய ஆரம்பித்தது.

‘ஸ்! அழாதே! நடந்ததைச் சொல்லு’ அவளது தோளைப் பற்றியபடி உலுக்கினான். சிறிது நேரத்தில் விகம்பல் அடங்கியது. கணவனது தோளின் மீது ஆதரவாகச் சாய்ந்து கொண்டாள் ஸவிதா. டாக்டர் ரேவதி கூறியது முதல் வீட்டில் நடந்ததுவரை திணறலுடன் கூறியவளை வெறித்துப் பார்த்தான் ஆனந்தன்.

‘நானும்தான் கேக்கறேன். அம்மா கேட்டதில் என்ன தவறு? உன்னைத்தானே பரிசோதிக்கணும்? என்னை

எதுக்காக அந்த டாக்டர்மமா வரச் சொல்லுங்க?’ சிறிது சினத்துடன் கேட்டான் ஆனந்தன்.

கணவனது தோளிலிருந்து வெடுக்கெனத் தலையை நிமிர்த்தினாள் ஸவிதா. அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தவள், ‘நீங்களுமா அவங்களாட்டம் சொல்றீங்க?’ என்றாள் வேதனையும், துயரமுமான குரலில்.

‘நான் ஆண்பிள்ளை. இது மாதிரியெல்லாம் டாக்டர் கிட்ட வந்து நிக்க எனக்கு நேரமும் இல்லை. என் பேர்ல தவறும் இல்லை. போதுமா?’ நறுக்கென பதிலிறுத்து விட்டு கட்டிலின் மீது படுத்துவிட்டான் அவன்.

கணவனது துணையே ஊன்றுகோலாகக் கருதி வந்தவளுக்கு, அவளது கால்களையும் தட்டிவிட்டு, கைக் கோலையும் பிடுங்கிஎறிந்த உணர்வு, ஆயிரம் ஊசிகளாக உள்ளத்தைக் குத்தி ரணகளமாக்கியது. ‘நீயுமா? துணை என்று வந்த நீயே என்னை உதறிவிட்ட பிறகு மற்றவங்க சொல்லம்பு என்ன செய்ய முடியும்? ஏற்கனவே, நெஞ்சில் ஊசி குத்த இடமில்லாத ரணம் இருக்கும் போது, வேறு எவர் வந்து வார்த்தைகளால் குத்த முடியும்?’ இரவு முழுவதும் அழுது தீர்த்தாள் ஸவிதா. மனைவியிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசாமல் இரண்டுநாள் இருந்த பிறகு, மூன்றாம் நாள் ‘டேர்’ புறப்பட்டு போனான் ஆனந்தன். அவன் வரையில் இந்த நரகத்திலிருந்து விடுதலை...அவளுக்கு...?

4

‘ஸவிதா! அவங்களளாம் வராங்க.’ மாமியாரின் உச்சஸ்தாயி குரல் அவளை திடுக்கிடச் செய்தது. ‘ஐயையோ! நேரமாயிட்டுது. ஆபீஸ் போகணும். பஸ் போயிருக்கும்.’ மனம் பறக்க, வேகமாக வெளியே வந்தாள்.

காரிலிருந்து இறங்கிய அண்ணியின் பெற்றோர்கள் கண்ணில் படாமல், பின் பக்கக் கதவின் வழியே, அடுத்த ஃபிளாட்டின் படி வழியாக இறங்கிச் சென்றாள். தோள் பையைத் திறந்து குட்டி மணிபர்லைத் திறந்து பார்த்த வள் மனத்தில் நிம்மதி. ஆட்டோவிற்குத் தேறும் படியாக ஒரு கணிசமான இருபது ரூபாய் நோட்டு எட்டிப் பார்த்தது. அதே சமயம், டிபன் டப்பாவை மறந்தது நினைப்பு வந்தது. அன்று கையிருப்பு ஆட்டோவிற்குப் போனால், அவன்பட்டினிதான். வேகமாக நடந்தாள். அவள் 'பாங்க்' ஆடிட் வேலை முடிந்து அன்று கிட்டத்தட்ட ஒருவாரம் ஆகிவிட்டது. டிஸம்பர் கடைசி நேர கணக்கு வேலை விரைவாகத் திரும்பச் சொல்லி அடிக்கடி கட்டாயப்படுத்தினாள்.

'சம்பந்திங்க இன்னிக்கி, 'டி.ரா.மா' பார்க்கப் போறாங்க. அவங்க கூட என்னையும் பாணுவையும் வரச் சொல்லி நிர்ப்பந்திக்கிறாங்க. வீட்ல கைக்குழந்தைக்காரி அண்ணி. ஒண்டியா கஷ்டப்படுவா. சீக்கிரமா வந்திடு''

மாமியாரின் உத்தரவிற்கு அவள்தான் பயப்பட முடியும்! பாங்க் மாணேஜர் கூட பயப்பட வேண்டும் என்றா எதிர்பார்க்க முடியும்? மனதினுள் குமுறியபடி, ஸவிதா காலையில் புறப்பட்டாள்.

சமையலறையில் காலை ஐந்து மணி முதல் வேலை செய்த களைப்பு. ஆபீஸில் கணக்கு லெட்ஜர்களைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பூத்துப் போன கண்கள். அவள் மிக்க சோர்வுற்றிருந்தாள். சம்பந்திகள் கெடுபிடியில், வீடு, ஓட்டலுக்குச் சமமாக இரண்டுபட்டுக் கொண்டிருந்தது.

'இன்னிக்கி நாங்க ஃபைவ் ஸ்டார் ஓட்டல்லே காப்பிடப் போறோம். உனக்கு வர நேரமாகும்ன்னு சொன்னியே, ஏதாச்சும் சமைச்சுக் கொள்ளு' திடும்மென கிருஷ்ணவேணி கூறிவிடுவாள்.

அலுத்துச் சோர்ந்து வீடு திரும்பும் சமயம், யாவரும் புறப்பட்டுச் சென்று இருப்பார்கள். பக்கத்து ஃபிளாட் கார பரிமளாவிடம், வீட்டுச் சாவியை வாங்கிக்கொண்டு கதவைத் திறந்தால் ஒரே மயான அமைதி.

'ஏம்மா! பசியோட வந்திருக்கே போல இருக்கு. ஏதாச்சும் காப்பி, டிபன் சாப்பிடக்கொண்டு வரட்டுமா?' பரிமளா ஓடிவந்து கேட்டபோது அவள் மறுத்து விடுவாள்.

'ஆபீஸ்லேயே டிபன் சாப்பிட்டுப்பிட்டுத்தான் வந்தேன். நேரமாகும்னு தெரியும். ரொம்ப தேங்கஸ்!' அவளை வழியனுப்பி விட்டு கதவை மூடி விடுவாள் ஸவிதா.

அக்கம் பக்கம் உதவி தேவைதான். அதேசமயம் கறிவேப்பிலை, கொத்துமல்லி போலத்தான் அவர்களைத் தேவையான போது உபயோகித்துக் கொள்ள வேணும். வேண்டாத சமயம் தூக்கிப் போட்டு விடவேண்டும் என்பது மாமியாரின் கொள்கை. இதை அவள் நன்றாகவே தெரிந்து வைத்திருந்தாள்.

'ரொம்ப சிநேகம் கொண்டாடினால், நம்ம வீட்டுக் கார்ல ஏறி உக்காந்துப்பாங்க. ஓசி லிப்ட் தரணும். பெரியவனுக்கு ஆபீஸ் போன் வேற வரப்போவுது. அதுவும் ஓசியில் அடிக்கடி பேசவருவாங்க. எல்லாத்துக்கும் மேல, நம்ம வீட்டு விஷயம் அவங்களுக்கு தெரிவானேன்?' மாமியாரின் மேலான அறிவுரை.

ஸவிதாவிற்கு அதுபற்றிக் கவலைப்படவோ, பயப்படவோ நேரம் இல்லைதான். அவள், வீட்டில் தங்கும் வ-8

நேரம் மிகக்குறைவு. அத்துடன், வீட்டு வேலைகளில் தன்னை மூழ்கடித்துக் கொண்டுவிட்டால் வெளி உலகே மறந்து போகும். அக்கம் பக்கம் திரும்பக்கூட அவளால் முடியாதே!

பசியால் உயிர் போனாலும் அவள் பரிமளாவிடம் வாய் திறவாமல் சமாளிப்பாள். பலவீனமான மனநிலையில் எங்கே தன் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைக் கொட்டி விடுவோமோ என்ற பயம்.

ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டல் சாப்பாட்டில் வயிற்றைத் தடவிக் கொண்டு வரும், கும்பல் திரும்பி வரும் போது, ஸவிதா ஃபிரிட்டைத் திறந்து, ஒரு டம்ளர் மோரைக் குடித்துப் பசியாறி இருப்பாள்.

'என்ன சின்ன அண்ணி! சமைச்சச் சாப்பிட்டு, பத்து பாத்திரத்தை அடையாளம் தெரியாம துலக்கி வச்சிட்ட மங்க போல இருக்கு' பானுமதியின் கிண்டலில் யாவரும் சிரித்து மகிழ்வார்கள்.

பசி, பட்டினி, வேதனை யாவும் அவளுக்கு பழக்கமாகிப் போனது, அதேசமயம், அண்ணியின் பெற்றோர் முன் அவளை, மாமியாரே சிறுமைப் படுத்துவது கேவலமாகத் தோன்றியது.

பஸ் நிலையத்தில் நின்ற ஸவிதா, தோளில் தொங்கிய தோள் பையை இறுக்கிப் பிடித்தாள், கைக்குள் டிக்கட்டுக்கான சில்லரை கசகசத்தது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன் நடந்த அந்த நிகழ்ச்சி...?

சம்பந்தி அம்மாள், அலங்காரவல்லியாக பூவும் பொட்டும், வைரமுமாக ஜவலித்தாள். செல்வாக்கின் பெருமை, அந்தம்மானிடம் கர்வமாகப் பொங்கி வழிந்தது.

'தம்பிதான் சம்பாதிக்குதே. எதுக்காக, உங்க சின்ன மருமகளை வேலைக்கு அனுப்பறீங்க?' காலைக் காப்பி

பலகாரத்தை ஒரு கை பார்த்தபடி வினவினாள் அந்தம்மாள்.

கிருஷ்ணவேணியின் முகத்தில் அசடு தட்டியது? சமாளித்தபடி 'அதுக்கும் பொழுது போக வேண்டாமா?' என்றாள்.

'என்ன இது? வீட்டைக் கவனிக்கறதுதான் ஒரு பெண்பிள்ளையோட வேலை. வெளியே போய்த்தான் வேலை செய்யனுமா?' சம்பந்தியம்மாள் அதட்டினாள்.

'இன்னும் கொஞ்சம் நெய் விடம்மா இட்லி மேல' அருகில் அமர்ந்திருந்த சம்பந்தி ஐயா அதிகாரம் செய்து விட்டுத் தொடர்ந்தார். 'எங்க நீலா கூட, படிச்ச கையோட வேலைக்குப் போகணும்னு ஒத்தக் கால்ல நின்னாள். நாந்தான் கூடாதுன்னிட்டேன். என்ன வேலை. பெரிய வேலை? அவன் குடுக்கற ஆயிரத்து சொச்ச ரூபாய்க்கு ஆயிரம் பேருக்கு பதில் சொல்லிக் கிட்டு... சே! சே! வீட்ல ராணியாட்டமா உக்காந்து கிட்டு இருக்கறதை விட்டுட்டு உடம்பு தேஞ்சு மனசு ஓடிஞ்சு...எனக்குக் கட்டோட பிடிக்காத விஷயம்.'

'அதான் நீலாவுக்கு உடனடியாக கல்யாணம் செய்திட்டேன்' பக்க பலமாக சம்பந்தியம்மாள் ஊதினாள்.

தொண்டையைச் செருமியபடி, கிருஷ்ணவேணி ஸவிதாவைப் பார்த்தாள். 'வாயைத்திறந்து ஏதாச்சும் உளறிடாதே' என்ற எச்சரிக்கை தெரிந்தது. ஸவிதா பூப்போன்ற இட்லிகளைத் தட்டில் வைத்து அதன்மீது நெய்யை வார்த்தாள்.

'உங்களுக்குப் பணம் இருக்கிறது. அந்த மிதப்பில் நீங்கள் இதுவும் பேசுவீர்கள், இன்னமும் பேசுவீர்கள். எங்களைப் போல, வறுமைக் கோட்டின் கீழே அவதிப் படும் பெண்களைப் பற்றி உங்களுக்கு என்ன தெரியும்? எங்கண்ணன் மாடாக உழைத்து, ஓடாகத் தேய்ந்து எங்களைக் கரையேற்ற எத்தனை அவதிப்பட்டார்? என்ன

னுடைய மாத சம்பளம் முழுவதும் இங்கே கொடுக்கப் படாவிட்டால், ஒரு வேளைச் சோறு கூடக் கிடைக்காது என்ற உண்மை உங்களுக்குப் புரியுமா? பணத்தையும் கொடுத்து, செக்குமாடு போல நான் உழைக்கிறதால் தானே, உங்கள் மகள் ராணிபோல வளைய வருகிறாள்?" மனது 'ஓ'வெனக் கூச்சலிட்டது.

'சட்னி போடம்மா ஸவிதா!' அன்பொழுகக் கூறிய பாசாங்குடன், 'என்ன செய்யறது? பாவம்! அதுக்கு இன்னமும் ஒரு பூச்சிகூட வயித்தில வரலே... வீட்ல உக்காந்துகிட்டு என்ன செய்யும்! வேலைக்குத்தான் போகட்டும்னு பேசாம இருந்திட்டேன்'' என்றாள் கிருஷ்ணவேணி.

ஸவிதாவின் முகம் அவமானத்தால் குன்றிச் சிவந்தது. 'மீண்டும் அவளையே குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்று கிறாளே மாமியார்?' ஆத்திரம் குமுற, தலையை நிமிர்த்தினாள்.

'மிளகாய்ப் பொடியும், நெய்யும் எடுத்திட்டு வா' மாமியார் அடிக் குரலில் மிரட்டினாள். சட்டென சமையலறைக்குள் புகுந்த அவளுக்கு ஆத்திரமும், அழுகையும் வந்தன.

சம்பந்தியம்மாள் உரத்த குரலில் கூறினாள். 'இந்தக் காலத்துல இதுமதிநி கேஸுக்கெல்லாம்தான் புது வைத்திய முறை வந்திருக்குதே! எனக்குத் தெரிஞ்ச ஸ்பெஷலிஸ்ட் ஒருத்தர் பம்பாயில் இருக்கார். அவர் அமெரிக்காவில் படிச்சிட்டு வந்தவர். ரொம்ப கைராசி, பாருங்க, பன்னிரண்டு வருஷமா, என் தங்கச்சி மகளுக்குக் குழந்தையே இருக்கலே. ராமேஸ்வரம், காகின்னு போனாங்க. பண்ணாத பூஜை இல்லை. கடைசில, அவரு தான் வைத்தியம் செய்தாரு. தங்கம் போல ஒரு பொண்ணு பிறந்திருக்கு...'

'செஞ்சிட்டா போவது' தம்பி 'டேர்'லயிருந்து வரட்டும். பம்பாய் கூட்டிப் போகச் சொல்றேன்' கிருஷ்ணவேணி பதில் சமாதானம் கூறினாள்.

ஸ்பெஷலிஸ்ட்! அதிலும் அமெரிக்காவில் படித்துப் பட்டம் பெற்ற நிபுணர்! பம்பாய் வாசம்! சிகிச்சை ஸவிதாவிற்கு. அந்த வேதனையான சமயத்திலும் சிரிப்பு. கிருஷ்ணவேணி நயாபைசாவிற்கும் கணக்குப் பார்க்கும் பெண்மணி 'போன மாசம் மளிகை சாமான் ஆயிரம் தானே ஆச்சு, இப்ப ஏன் இருநூறுருபா கூட ஆயிருக்குது' என்று அலறுபவள், சாமான்விலை விஷம்போல ஏறுகிறது என்பதை இலேசில் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டாள்.

'இருபத்தஞ்சாம் தேதியோட சாமான்கள் எப்படி ஆகும்? ஒரு மாசத்து சாமான்னா, மாசமுச்சூடும் இருக்க வேணாமா? அப்ப, பருப்பில்லாம குழம்பு வச்சிடு, தோசை வேணாம், எண்ணெய் செலவு. அப்பளம்பொரிக் காதே, இட்லி சுட்டா போதும்' அடுக்கடுக்காக உத்திரவுகளைப் பிறப்பித்து சிக்கனத்தைக் கடுமையாகக் கடைப் பிடிப்பாள். இதில் ஸவிதாவின் பாடுதான் ஆபத்து. தாமோதரனும், ஆனந்தனும் வெளியே விருப்பம்போல் சாப்பிட்டு விட்டு, வீட்டில் 'பசி இல்லை' என்று கூறிவிடுவார்கள். பானுமதி மட்டும் என்ன? தோழிகளுடன் 'ஆலு மட்டர், நான்' என்று ஒரு கை பார்த்துவிட்டு வந்துவிடுவாள். அண்ணி நீலாவிற்கு, அண்ணன் ரகசியமாக, அவர்களது அறைக்குள், டிபனை வாங்கி வந்து தருவதை ஸவிதா கவனித்திருக்கிறாள். ஆனால் அவளது கணவனோ? அவனுக்கு அவனைப் பற்றித்தானே நினைப்பு?

'நீங்க மட்டும் சாப்பிட்டீங்களே? என்னைப்பத்தி எண்ணிப் பார்த்தீங்களா?' என்று கேட்டுவிட முடியாது. 'ஏன்? உங்கிட்ட பணம் இல்லே? சாப்பிடறது. நானா கையைப் பிடிக்கறேன்' தூக்கி எறிந்தாற் போலப் பதில் கிடைக்கும். 'மாமியாருக்குப் பாதிநாளைக்கு 'டயட்'..

மீதி நாள் மருந்து உபசாரங்கள். அவளைப் பற்றித் தவலைப்பட்ட யார் இருக்கிறார்கள்? அண்ணனிடம் முறையிட்டால் அவர் துயரத்தில் துடித்துப் போக மாட்டாரா?

மாமியாரின் கரிசனம் வெறும் வெளிப்புச்சு, சம்பந்தியின் கண்களில் மண் தூவும் மாய்மாவம். அதற்காக ஸ்விதாவைக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு, ஸ்விதா வீட்டில் தங்கும் நேரத்தைக் குறைத்தாள். இரவு படுக்கப்போகும் சமயம் மட்டும், மாமியாரின் அறைக்குள் படுக்கையை விரிப்பாள். இதர நேரங்களில் ஆபீஸ், அதைவிட்டால் சமையலறை என்று தஞ்சம் புகுந்து விட்டிருந்தாள்.

5

அன்று காலை ஆனந்தன் சென்னை வந்து சேர்வதாகச் சொல்லி இருந்தான். அவள் புறப்படும் வரை வந்து சேர்ந்தபாடில்லலை. 'ஆடிட்' வேலை முடிந்த கையுடன், டிஸம்பர் மாத வேலைகளையும் மானேஜர் நெருக்கிப் பிடிக்கத் துவங்குவார். அவரது வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, மெயின் ஆபீஸிலிருந்து அதிகப்படியாக இரண்டு ஆபீஸர்கள் வந்திருந்தனர்.

அந்த இருவரில் சோமகந்தரம் என்ற ஆபீஸர் சிறிது பணிவுடன் நடந்து கொண்டான். தான் உயர் அதிகாரி என்ற கர்வமோ, அல்லது, குமாஸ்தாக்களை அதிலும் பெண் குமாஸ்தாக்களை ஓட ஓட விரட்டி வேலை வாங்கலாம் என்ற அகந்தையோ இல்லாதவன்.

'இந்த லெட்ஜர் டாலி ஆகல்லே ஸார்' என்று கூறினால், ஓடி வந்து உதவி செய்வான், மற்ற ஆபீஸர் சரியான கடுவன் பூனை.

'ஷ்டிரைக், யூனியன், மண்ணாங்கட்டினு, பேசினா போதாது. வேலையிலும் கருத்து வேணும்' எரிந்துவிழுந்தான். 'ஒரு கணக்குப் போட தெரியலே, வீட்ல உப்பு, புளி கணக்குக்கூட ஒழுங்கா எழுதத் தெரியாமே, வேலைக்கு வந்திடறாங்க' அவன் ஒருநாள் முனுமுனுத்தது காதில் விழுந்தது. வேறு எவராக இருந்தாலும், அந்த மனிதனுக்குப் பாடம் கற்பித்திருப்பார்கள்.

'என் வேலை இல்லே ஸார். இதெல்லாம் உங்களது, என்று பதிலுக்கு அரட்டலாகக் கூறி இருக்கலாம். ஷ்டிரைக் வம்பு வழக்கு என்றெல்லாம் சடுபட அவளைப் போன்ற பெண்களுக்கு நேரம் இருப்பதில்லை. நியாயமான உரிமைகளைத் தட்டிக் கேட்கவே அவளுக்குத் துணிவு இருக்கவில்லையே! மௌனமாக இருந்து விட்டாள்.

'மேடம்! ஏதானும் உதவி தேவென்னா சொல்லுங்க'. ஒரு முறை சோமகந்தரம் கேட்டபோது, கண்களை மலர்த்து நன்றியுடன் பார்த்தாள், 'தாங்க பூமிஸ்டர் சோமகந்தரம்' என்றாள்.

பல சமயங்களில் அவளுக்கும அவளது சக ஊழியர்களோடும் ஏற்பட்ட சந்தேகங்களை அவன் தெளிவுபடுத்த உதவினான்.

'இன்னிக்கி ரொம்ப நேரம் நிக்க முடியாது ஸார். வீட்ல வேலை இருக்கு' என்று சொன்னவர்களிடம் எரிந்து விழாமல் ஓ.கே. நாளை காலையில் சீக்கிரம் வந்து செய் துடுங்க' என்று தட்டிக் கொடுத்து வேலை வாங்கிக் கொண்டான். ஒரு சிறந்த மேலதிகாரி என்ற பெயரை வாங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஸ்விதா அவளை ஆபீசுப் பார்த்தவனாக எண்ணிக்கொண்டாள்.

'இன்னென்கி எப்படியாச்சும் சோமுகிட்டதான் உதவி கேக்கணும். 'லெட்ஜர்' வேலை நிறையவே இருக்கு' மனதிற்குள் எண்ணியபடி, கைக் கடியாரத்தைப்

பார்த்தாள். எட்டுமணி பஸ் எட்டிக்கூடப் பார்க்க வில்லையே!

குட் மார்னிங் மேடம்! தூக்கி வாரிப்போட நிமிர்ந்தாள். சோமசுந்தரம் புன்னகையுடன் நின்றிருந்தான்.

நீங்க இங்கதான் இருக்கீங்களா? சமாளித்தபடி கேட்டாள் ஸவிதா.

ஆமா, அதோ தெரியுதே லாட்ஜ். அதுதான் என் வீடு சிரித்தான் அவன்.

அப்ப உங்க குடும்பம்...?

நான் இன்னமும், திருமணங்கிற விலங்கில மாட்டிக் காத அதிர்ஷ்டசாலி. ஸாரி! உங்களைப்போல குடும்பத்தில் இருக்கிறவங்கிட்ட தவறா பேசிட்டேன். சும்மா விளையாட்டா... தயங்கினான் அவன்.

*பரவாயில்லே, ஷேக்ஸ்பியர் சொன்னதா ஒரு நினைப்பு—'பிரும்மச்சாரியும், மணமானவனும் முடிவில் வருத்தப்படுகிறார்கள்!' ஸவிதா சிரிக்க முயன்றாள்.

ஆபீஸுக்கு நேரமாய்க்கிட்டே போகுது. பேசாம, நான் சொல்றதைக் கேளுங்க. ஒரு ஆட்டோ பிடிச்சு போயிடலாமா? பாதி, பாதி. அவன் இயல்பாகக் கேட்ட போது அவன் நடுங்கிப் போனான்.

இல்லீங்க! நீங்க போய்டுங்க. பஸ் இப்ப வந்திடும். தாங்க்ஸ்! பதட்டத்துடன் கூறிவிட்டுத் திரும்பினாள். அதுசமயம் தாமோதரனின் ஆபீஸ் வண்டி அவளைத் தாண்டி சென்றதைக் கவனித்தாள். நிச்சயம் அவளை, சோமசுந்தரத்துடன் பார்த்திருப்பார்கள். வண்டிக்குள் மாமியாரின் தலை தெரிந்தது. சம்பந்திகள் இன்னும் யாரோ? உடல் பயத்தால் சில்லிட்டுப் போயிற்று ஸவிதாவிற்கு.

இடை நேரம் சாப்பாட்டு வேளை. 'பாங்க்' வாடிக் கையாளர் நேரம் முடிந்துவிட்டது. ஆபீஸ் வேலைகளை

மீண்டும் கவனிக்கும்முன் ஸவிதா சோற்றை அள்ளிப் போட்டுக் கொள்ள விரைந்தாள்.

லெட்ஜரை ஒதுக்கி மேஜைமீது ஒழுங்குபடுத்தினாள். *பாங்க் பியூன்* வாயிற் கதவின் ஷட்டர் கதவுகளை, பட படவென்ற சப்தத்துடன் இழுத்து முடினாள். இனி எவரும் வெளி மனிதர்கள் வரமாட்டார்கள். அவரவர் மேஜை மீது டிபன் டப்பாவை திறந்து வைத்துக்கொண்டனர்.

பக்கத்து மேஜைமீது இருந்த அவளது தோழி சப்பாத்தி குருமாவை ஒரு கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மற்ற சக ஊழியர்களும் 'செவிக்குணவு இல்லாத போது' வயிற்றிற்கும் ஈந்து கொண்டிருந்தனர். மற்ற ஆபீஸர்கள் மாஜேஜர் அறையினுள் சாப்பாட்டை முடிக்கச் சென்றுவிட்டனர். சோமசுந்தரம் அருகிலிருந்த ஓட்டலை நாடிப் போயிருந்தான்.

ஸவிதா டப்பாவைத் திறந்ததும், 'குப்'பென்ற மோர் வாசனை, முகத்தில் அடித்தது. புளிப்பு! அவளால் அதைச் சாப்பிட முடியாதபடி அடிவயிறு புரண்டது.

சம்பந்திகள் வந்து போன செலவினத்தை கிருஷ்ண வேணி, குடும்ப பட்ஜெட்டில் ஈடுகட்டிக் கொண்டிருந்தாள். பாயஸம், கேசரி, பக்கடா, பஜ்ஜி என்று விதம் விதமாக உபசரித்துவிட்டு, வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு 144 போட்டுவிட்டிருந்தாள். கையில் மோர் சோறும் ஊறுகாயும்தான். மாலை நேரம் வீடு திரும்பினால் அரிசி அல்லது ரவை உப்புமா அவர்களைப் பார்த்து விழித்தது. வழக்கம்போல் மற்றவர்கள் வெளியே வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டார்கள். ஸவிதாவின் நிலை ஆபத்தாகிப் போயிற்று.

ஆனந்தன் ஊர் திரும்பிவிட்டான். ஆனால் வீடு தான் பழைய நிலையில் இருக்கவில்லை. அன்று பஸ் நிலையத்தில் ஸவிதா, சோமசுந்தரத்துடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டன கிருஷ்ணவேணி

யின் கழுக்குக் கண்கள், பிறகு அவள் சும்மா இருப்பாளா? அன்று வீடு திரும்பியதும் அவள் கேட்ட முதல் கேள்வி, 'அவன் யாருடும்மா?'

'யார் அத்தே!' ஸவிதா திகைத்துப் போனாள்.

'ஆஹா! பூனையாட்டமா இருந்துகிட்டு...ஊம்! பஸ் ஸ்டாண்டில், இளிச்சுகிட்டு நின்னியே அவன் யாரு? ஒரு நெட்டையா, கறுவலா இருந்த பயல். தொங்குமீசை கூட இருந்திச்சே?' உறுமினாள் மாமியார்.

ஸவிதா முகத்தில் ஓங்கி அறைந்துவிட்ட வேதனை. 'அவர் எங்க 'பாங்க்'ல வேலை செய்வார். புதுசா வந்திருக்கார் அத்தே!'

கிருஷ்ணவேணி சந்தேகத்துடன் மருமகளை ஏறிட்டாள். '"புதுசா? இல்லே ரொம்பநாள் பழசா?'

ஸவிதா அதிர்ந்து போனாள். 'அத்தே!'

'எங்கிட்டே நீ மறைக்கலாம். ஊரார் கண்ணை மறைச்சிட முடியாது.'

ஸவிதாவின் கோபம் தலைக்கேறியது. 'அத்தே! ஆணும் பெண்ணும் சேந்து வேலை செய்யற ஆபீஸ்ல ஒருத்தருக்கொருத்தர் பேசாம பழகாம இருக்க முடியுமா? நீங்க வீணா என் மேல அவநம்பிக்கைத் தெரிவிக்கறது அநியாயம்' அவள் குரல் உயர்ந்தது.

இந்த பஸ் ஸ்டாண்டில் அவனுக்கு என்ன வேலை? யாருகிட்ட காது குத்தறே? கிருஷ்ணவேணி மிரட்டினாள்.

'ரொம்ப நல்லா இருக்கே. அவர் இங்கதான் எங்கியோ லாட்ஜ்ல இருக்காராம். அதே பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு வந்தார். இது என்ன பெரிய விஷயமா?'

'பின்னே சின்ன விஷயமா?' லாட்ஜ்ல இருக்கானா? வசதியா போயிட்டுது.'

'அத்தே! நாக்கில நரம்பில்லாம பேசாதீங்க, என்னைப் பத்தி...' அதற்கு மேல் துயரம் தாளாமல் வெடித்தாள் அவள்.

'அவன் வரட்டும். இப்பல்ல தெரியுது. நீ ஏன் இப்படி ஒட்டாம நிக்கறேன்னு, இதுக்கு ஒரு வழி செய்யறேன்' கிருஷ்ணவேணி தீர்ப்புக் கூறினாள்.

ஆனந்தன் ஊர் திரும்பியதும், மகனிடம் கிருஷ்ணவேணி என்ன சொன்னாளோ தெரியாது. அவனிடம் பெரும் மாறுதல் ஏற்பட்டுவிட்டிருந்தது.

'என்னங்க? 'டூர்'ல இருந்து வந்தீங்க? எனக்கு என்ன வாங்கிட்டு வந்தீங்க?' என்று கெஞ்சலாகக் கேட்டாள்.

'உனக்கு நான் எதுக்கு வாங்கிட்டு வரணும். உனக்குத் தான் உன் 'பாய்ஃபிரண்ட்' இருக்கானே! வாங்கிட்டு வந்திருப்பான். அவனைக் கேளு.' முகத்திலடித்தாற் போல வெறுப்பை உமிழ்ந்தான் அவன்.

காலுக்கடியில் பூமி பெயர்ந்து தன்னை விழுங்கி விடாதா என்ற அவமானத்தில் துடிதுடித்துப் போனாள் அவள். மனைவி மீது நம்பிக்கை இல்லாத கணவன் எப்படிப்பட்டவன்! நம்பிக்கை என்ற வேளிர்தான் வாழ்க்கை என்ற செடி பூத்துக் குலுங்க முடியும்?

இதுநாள் வரை அவள் தன்னை 'மலடி' என்று இளக்காரம் செய்ததை மட்டும் லட்சியம் செய்யாதவளாக இருந்து வந்தான். இப்போது அவள் மீது சுமத்தப்படும் அபாண்டத்தை எப்படிப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியும்.

'நீங்க கூடவா இதை நம்பறீங்க?' தயவாகக் கேட்ட போது வெறுப்புடன் அவளைப் பார்த்தான்.

'ஆபீஸ் போனோம் வந்தோம்னு இருக்கணும். வழியில கண்டவனோட என்ன பேச்சு?'

‘அவர் எங்க ஆபீஸர். நல்ல மனுஷர். சாதாரண யாகத்தான் பேசினார்.’

‘ஓஹோ! உன்னோட ஃபிரண்ட் நல்லவன். அப்ப நான் பொல்லாதவன். அப்படித்தானே?’ அவன் சிறினான்.

‘ஜயையோ! அப்படிச் சொல்லிங்க. நீங்க கூடத் தான் உங்க கூட வேலை செய்திற் பெண்களோட பேசற தில்லையா? அதை நான் தவறாப் பேசியிருக்கேனா?’ அவன் முகம் ‘குப்’பென்று சிலந்து போயிற்று.

‘என்ன சொன்னே? நான் ஆண் பிள்ளை. யார் கிட்ட வேணும்னாலும் பேசுவேன்’ சிரிப்பேன். நீ ஆயிரம் சம் பாதிச்சாலும் பொம்பிளை. நினைப்பு வச்சிக்க. நான் அப்பிடி, இப்பிடி இருந்தாலும் இது சகஜம்னு சொல்லு வாங்க. உன்னால முடியுமா?’ சவாலாகக் கேட்டான் அவன்.

ஸஷிதா கருண்டு போனாள். அன்பு தான் இல்லை. அவனது அரவணைப்புத்தான் இல்லை. ஆறுத்தலாக உன்னை நான் நம்புறேன் ஸஷிதா! அம்மா ஏதோ சொல்லிக்கிட்டு கிடக்கட்டும்’ என்று கூறி இருந்தால் தன் துயரை மறந்திருப்பாள், இப்போது அவளே. அவளுக்கு காவலாக நிற்க வேண்டியவளே, கல்வெடுத்து எறிகிறான்.

அன்றிரவு முழுதும் அவள் தரை மீது படுத்து விசித்து விசித்து அழுதும். ஆனந்தன் ஒரு முறைகூட எழுந்து வந்து சமாதானம் செய்யவில்லை.

மறுநாள் முதல் அவளை கிறைக் கைதியைப் போல நடத்தத் துவங்கினார்கள். ‘ரொம்ப லேட்டா வராதே! ஆனந்தனுக்கு கோடும் வந்திடும். வீட்டுக்கே வராம வெளியே தங்கிடுவான்.’

பானுமதியும், கின்ன அண்ணியின் மீது தன் சொல் கம்புகளைத் தொடுக்கத் துவங்கினாள், ‘ஏன் அண்ணி?

நீங்க வர்ற பஸ்ஸ்தான் உங்க ஆபீஸ்காரங்களும் வராங்க ளா?’

‘முந்தா நாள், கபாலித் தியேட்டர் பக்கம். அந்த நெட்டை ஆசாமிபைப் பாத்தாங்க அம்மா. இவன் தான்தான் காட்டினாங்க. நல்லாவே இல்லியே’.

‘கின்ன அண்ணி! உங்க பாய்ஃபிரண்டை. மருந்துக் கடையில பாத்தேன். பாவம்! குளிரி ஒத்துக்கலை போல இருக்கு. உடம்பு சரியில்லையோ என்னவோ?’

பானுமதியின் கன்னத்தில் ஒங்கி அறைந்துவிட வேண் டும் என்ற ஆவேசத்தை அடக்கிக் கொண்டாள் ஸஷிதா. இப்போது அவர்கள் பேச வேண்டிய நேரம். பேசுகிறார்கள், எல்லாம் நாளடைவில் அடங்கிப் போகும் என்றிருந் தால். ஆனால்—

6

அன்று காலை, வீட்டிலிருந்து புறப்படும் போது புதிய புயல் வெடித்துவிட்டது. சமையலறைக்குள்ளிருந்து வெளியே வர முயன்றவள் காதில், கிருஷ்ணவேணியின் குரல் தெளிவாக விழுந்தது.

சாப்பாட்டு மேஜை மீது பூரியையும், உருளைக்கிழங் கையும் ஒரு கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆனந்தனிடம் உபதேசம் செய்து கொண்டிருந்தாள் தாய்.

‘அப்பவே, சம்பந்தியம்மா சொன்னாங்க. நல்ல இடம். அடக்கயான பெண். நிலம், நீச்சு, வீடு, வாசல் எல்லாம் இருக்கு. குழந்தை குட்டி உண்டாகிற வம்சம். பேசாம, தம்பிக்குக் கட்டிப் போடுங்கண்ணு. நீ தான் பிடி குடுக்க மாட்டேன்கிற’

ஸவிதா நிலை குலைந்து போனாள். மாமியார் மகனுக்கு அடிக்கும் வேப்பிலையின் நோக்கம் அவளுக்கு விளங்கிப் போயிற்று.

‘அப்படி எல்லாம் அவசரப்பட்ட முடியாதம்மா. முதல்ல, விடுதலை வாங்கணும். பிறகு...’

‘அதெல்லாம் நான் பாத்துக்கறேன். நீ சரின்னு சொல்லு. நம்ம வம்சம் விளங்க வேணாமாப்பா. எனக்கு ராத்தூக்கம், பகல்தூக்கம் இல்லை. சதா உன் நினைப்புத் தான். ‘கிருஷ்ணவேணி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.’

‘எதுக்கு அழறிங்க, நான்தான் சரின்னுட்டேனே’ ஆனந்தன் எந்த வித சலனமும் இல்லாமல் பூரியை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

சோற்றைப் பிசைந்து டிபன் டப்பாவில் அடைத்த ஸவிதாவின் கரங்கள் நடுங்கின. தாலிகட்டியவன். ஆயுள் முழுவதும் துணைவருபவன் என்ற கணவனே. நளனைப் போல நடுக்காட்டில் விட்டு விட்டு ஓட முயல்கிறானே! மனைவி என்ற சம்பாதிக்கும் இயந்திரம் என்ற அளவிலா வது ஒரு அபிமானம். குறைந்த அளவு அனுதாபம் கூட இல்லையா?

‘அவ வேணா அண்ணன் வீட்ல போய் இருக்கட்டும், பிறகு ஒரு முடிவு எடுக்கலாம்.’

ஸவிதா புயலைப் போல வெளியே வந்தாள். ‘நான் ஏன் அண்ணன் வீட்டுக்குப் போகணும், முடியாது. முதல்ல உங்க பிள்ளையை டாக்டர்கிட்ட ‘செக் அப்’ செய்யச் சொல்லுங்க. பிறகு போறேன். நீங்க எல்லாருமா சேந்து என்னை அவமானப்படுத்திப் பாக்கறீங்க. நான் போக மாட்டேன்’ என்று சீறினாள் ஆவேசமாக.

‘நீயா போறியா? இல்லே நான் போக வைக்கவா?’ ஆனந்தன் வேகமாக எழுந்தான். அவன் கை உயர்ந்தது.

‘ஸ்! தம்பீ! அடிச்சுக் கிடிச்ச ரசாபாசம் செய்தி டாதே. நம்ம வழிக்கு ஒழுங்கா வந்தா சரி. இல்லாட்டி கோர்ட், கேஸுன்னு போக வேண்டியதுதான்.’

வழி முழுவதும் கண்ணீரை அடக்க முடியாமல் நடந்தாள் ஸவிதா. ஒதுங்கிப் போனாலும் மேலே வந்து விழுந்து அடாப்பழி சுமத்துகிற கதையாக, என்ன இது? எதில் போய் முடியப் போகிறது?

‘என்ன மேடம்? சாப்பிடாம உக்காந்துட்டிங்க? அருகிலிருந்த சக ஊழியர் கேட்டதும், திடுக்குற்று விழித்துக் கொண்டாள் அவள்.

‘ஒண்ணுமில்லே. ஒரே தலைவலி. சாப்பாடே பிடிக்கலை. சட்டென டப்பாவோட பின்புறம் சென்றாள். வெளிப்பக்கம் இருந்த குப்பைத் தொட்டியில் அதை வீசி விட்டு, அருகிலிருந்த வாஷ் பேசினில் சுத்தமாகக் கழுவினாள். மனதில் படிந்திருந்த துயரம் மட்டும் கழுவப்படாமல் இருப்பது போன்ற பிரமை,

‘இனிமேல் மூடி மறைத்துப் பலனில்லை. அண்ணனிடம் உண்மையைக் கூறிவிட வேண்டியதுதான்.’ ஒரு முடிவிற்கு வந்தவளாய், தன் இருக்கையில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள்.

மாலை வழக்கமான மைலாப்பூர் பஸ்ஸைப் பிடிக்காமல் நிருவல்னிக்கேணி பஸ்ஸைப் பிடித்தபோது நன்றாக இருட்டி, விட்டிருந்தது. மாலை நேரக் குளிரில் உடல் வெட வெட ந்தது. கடந்த காலமாக வீட்டில் அடிக்கும் புயலின் வேகமா அல்லது உடலிலும் மனதிலும் ஏற்பட்ட தளர்ச்சியா? எதனால் இப்படி ஒரு நடுக்கம்? குழப்பத் துடன் நிருவல்னிக்கேணி வீட்டை அடைந்த போது அண்ணன் மட்டும் வீட்டில் இருந்தார்.

இரவு சாப்பாட்டிற்குத் தேவைகளைக் கவனித்த வாறு அவசரமாகக் கதவைத் திறந்த அண்ணனுக்கு ஒரே

வியப்பு. 'அட்டே! வாம்மா! நீ இந்தப்பக்கம் வந்து ரொம்ப நாளாயிட்டுது. நானாவது வந்து பாக்கணும்னு இருந்தேன். ஆனா... பெரிய மனுஷங்க உங்க மாமியார் யாராச்சும் இருப்பாங்க...' அவர் உற்சாகமாகப் பொரிந்தபடி உள்ளே சென்றார்.

*பெரிய மனுஷங்க... பணம் மட்டும் தான் ஒருத் தனைப் பெரிசாக்கறதில்லை அண்ணா! குணம்தான் பெரிசாக்குது. இது உங்களுக்குப் புரியலியே!' மனது புலம்ப அண்ணனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

*தம்பிங்க யாரையம் காணோம்?' பேச்சை வளர்த்த விரும்பியவளாய் ஆரம்பித்தாள்.

*பெரியக்கா வந்து கூட்டிக்கிட்டுப் போச்சு. கிறிஸ்து மஸ் லீவு வருது, கொஞ்சம் எங்குட இருக்கட்டும்னு அத்தானும் கேட்டுக்கிட்டார். எனக்கு வேலை. போக முடியலே.' பேசிக்கொண்டே உள்ளே சென்று காப்பி யுடன் வந்தார்.

*பெரியக்கா குடுத்து வச்சவ. அவள் கணவர் நல்ல மனுஷர். தன்னை ஒப்பிட்டுப் பார்த்த ஸவிதாவிற்கு அவள் மீதே வெறுப்பு. *அக்காவைவிட படிச்சவ. பதவியில் இருக்கறவ. ஹும்! என்ன பிரயோசனம்?' மனம் குமுறியது.

*காப்பி சாப்பிடு. இப்பத்தான் கடையில இருந்து வந்தேன். சாதாரணமா ராத்திரி ஆயிடும், இப்ப கண் கொஞ்சம் மங்கலா தெரியுதுன்னு. முதலாளியே என்னை சீக்கிரமா வீட்டுக்கு அனுப்பிடறாரு. கண்ணாடி போட்டா பலனில்லே. கண்ணுல *புரே' வளருதுன்னாங்கம்மா.' காப்பியை வாங்கிப் பருகியவள் கண்களில் நீர் புரண்டது.

காலமெல்லாம் உழைத்து இப்போது கண்ணும் மூங்கிப் போய் அமர்ந்திருக்கும் அண்ணனிடம் என்ன சொல்வது? எப்படிச் சொல்வது?

*கண் தெரியாட்டி கஷ்டமாச்சே. எனக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லி அனுப்பி இருக்கக் கூடாது?' அன்புடன் கண்டித்தார்.

*உனக்கா? நல்லா இருக்கே. உன் புருஷன் சுமமா இருப்பாரா? இல்லே மாமியார்தான் சம்மதிப்பாங்களா? அதெல்லாம் சரி இல்லே. என்ன? இன்னும் ஒரு வருஷம். பெரியதம்பி என்ஜினீயர் படிப்பு முடிஞ்சிடும். வேலைக்குப் போய்ட்டானா எனக்கு கொஞ்சம் ஓய்வு' நம்பிக்கை தொனித்தது அவர் குரலில்.

*கண் ஆபரேஷன் செய்து கண்ணாடி போட்டுடலாமே' காப்பி தம்ளரைக் கீழே வைத்துவிட்டு அண்ணன் அருகில் வந்தாள். *நான் சமைக்கட்டுமா?'

*நீ உட்கார்ந்து பேசுமமா. எனக்கு என்ன பிரமாத சாப்பாடு - ராத்திரியில் கொஞ்சம் தயிரு, ஊறுகாய், சோறு, போதுமே. ம்! உக்காரு.' அண்ணன் அன்புடன் அவளை அமர்த்தி அவரும் உட்கார்ந்தார்.

பழைய கால சிமெண்ட் தரை. பழைய ஓட்டுக் கட்டிடம். இருந்தாலும் மனதில் ஒரு அமைதி.

*ஏம்மா ரொம்ப இளைச்சு கருத்துப் போயிருக்கே? அவள் பதில் பேசாமல் இருந்தாள்.

*மாப்பிள்ளை வரலியாம்மா?' ஸவிதா மீண்டும் மெளனம் சாதித்தாள். அண்ணன் தன் விழிகளைக் குவித்துத் தங்கையை உற்றுப் பார்த்தார்.

*என்னவோ நடந்திருக்குது. இல்லாட்டி இந்த அண்ணனைத் தேடிக்கிட்டு நீ வந்திருக்க மாட்டே. சொல்லு. ஏதாச்சும், மருமகன் உங்கிட்ட சண்டை பிடிச்சாரா?' அவளது தலையை ஆதரவுடன் வருடினார்.

‘நல்லா யோசிம்மா. கல்யாணம்கிறது ஆயிரங் காலத்து பயிரு’ பயத்துடன் கேட்டார் அண்ணன்.

‘வளராம சாவியா போற பயிரை எத்தனை நாள் வச்சுக் காப்பாத்துவீங்கண்ணா? அவங்களைப் பொறுத்த வரை நான் பூக்காத செடி. காய்க்காத மரம். அதனாலே அவங்க தோட்டத்திலே அதை பிடுங்கிட்டு வேற நடப் போறாங்க. நடட்டும்.’

வீடு திரும்பியபோது அவர்கள் பகுதி படுக்கையறை ஜன்னலருகே, ‘மணி ப்ளாண்ட்’ வாடிக் கிடந்தது. காற்றில் வழக்கம்போல தலை அசைத்து ஆடவில்லை.

‘பாவம்! என்னைப் போல ஆகிவிட்டாயா நீ?’ ஸவிதா முணு முணுத்தபடி படி ஏறினாள்.

7

காலமும் நேரமும் யாருக்காகவும் காத்திருப்ப தில்லை. ஸவிதாவின் நிலைகூட அப்படித்தான். இப்பொழு தெல்லாம் அவள் திருவல்லிக்கேணியிலிருந்து அண்ணா சாலை போகப் பழகி விட்டிருந்தாள்.

அன்று காலை ஆபீஸ் மாணேஜர் அவளைக் கூப்பிட்டு ‘மேடம்! உங்களுக்கு மாற்றல் போட்டிருக்காங்க’ என்ற போது அவள் அரண்டு போகவில்லை. வாழ்க்கையே மாறிப் போனபிறகு எதுவும் அவளை அசைக்கமுடியாது.

‘திருவல்லிக்கேணியில் புது பிராஞ்ச் திறந்திருக்குதே. அதுக்குப் போகச் சும்மதமான்னு கொஞ்சம் பேரைக் கேட்டிருக்காங்க.’

ஸவிதா, முதல் முறையாகப் புன்னகை புரிந்தாள். கரும்பு தின்னக் கூலியா? அவள் வீட்டின் அருகாமை யிலேயே ஆபீஸ், தலையசைத்து விட்டாள்.

புது ஆபீஸிற்குப் போகுமுன் அண்ணனை வணங்கி எழுந்தாள். ‘ஆசி கூறுங்கண்ணா.’ அவரது உதடுகள் நடுங்க, ‘நல்லா தைரியமா இரும்மா.’ என்றார். கண் களில் நீர் கசிவதைக் கட்டுப்படுத்தத் தொண்டையைக் கணைத்துக் கொண்டார்.

‘தைரியமாத்தான் இருக்கேன். நீங்க இருக்கும்போது எனக்கு என்ன பயம். சொல்லுங்க.’ கேட்டபடி, தோள் பையை எடுத்தாள். டிபன் டப்பா தேவை இல்லை. சாப் பாட்டுக்கு ஓடிவரலாம். வெறித்துப் பார்ப்பவர்கள், சுடு சொல் பேசுபவர்கள், குத்திக் காட்டுபவர்கள் யாருமே இல்லை. மனம் லேசாகிப் போன பிரமை.

‘சாவி கையில் வச்சுக்கிட்டிருக்கியா? நான்வர ஆறு மணிக்கு மேல ஆயிடும்.’ அண்ணன் வீட்டின் மறு சாவியைக் கையில் கொடுத்ததும், பழைய நினைப்பு வந்தது.

அவளது மந்தைவெளி வீட்டிற்கு அண்ணனே வந்து விட்டார். முதல்நாள், தன்னை வலுக்கட்டாயப்படுத்திக் கையெழுத்துப் போடச்சொல்கிறார்கள் என்று தெரியப் படுத்தி இருந்தாள் ஸவிதா.

‘வாங்க, நானே சொல்லி அனுப்பணும்னு இருந்தேன். நீங்களே வந்துட்டீங்க.’ கிருஷ்ணவேணி வரவேற் றாள்.

மரியாதைக்குக்கூட காப்பி உபசரிப்பு இல்லை என் பதை உணர்ந்து விட்டிருந்தார் ஸவிதாவின் தமையன். பதில் பேசாமல் மௌனம் சாதித்தார்.

‘உங்க தங்கச்சி எல்லாம் சொல்லி இருப்பாளே.’

‘சொன்னாள்.’

'குழந்தை இல்லேன்னு ஆனந்தனுக்கு ஒரே குறை. இருக்காதா சொல்லுங்க.' ஆரம்பித்தாள் கிருஷ்ணவேணி.

'என் தங்கச்சிக்கும் அதே மாதிரி உணர்ச்சி நிறையவே இருக்குது.'

'என்ன பிரயோஜனம்? நாங்களும் நாலுவருஷத்துக்கு மேலா பாத்திட்டோம். சஷ்டி, விரதம், நாகபூஜை, கோயில் குளம்னு செய்தாச்சு, டாக்டரையும் பாத்தாச்சு. ஒண்ணும் பலனில்லே' கிருஷ்ணவேணி புலம்பினாள்.

'அதனால என்ன? நாலு வருஷம்கறது என்ன நாலா யிரம் வருஷமா? மெதுவாகப் பொறக்கட்டும்' நிதானமாகக் கூறினார் அண்ணன்.

'நல்லா இருக்கே, நான் கண்ணை மூடின பிறகு பிறந்தா என்ன? பிறக்காட்டா என்ன? ஒண்ணு தெரிஞ்சு கொள்ளுங்க. உங்க வம்சத்திலே ஏற்கனவே...'

'நிறுத்துங்க. ஒருத்தியைக் காரணம் காட்டி, ஒரு பாளை சோத்துக்கு ஒரு சோறு பதம்னு பேசறீங்க. எங்க வீட்டுப் பெரிய பொண்ணுக்குக் குழந்தை இல்லை. ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனா அதுக்காக அவளை 'மலடி'ன்னு முத்திரை குத்தி அவ புருஷன் அவளை ஒதுக்கலை. இந்த உலகத்திலே குழந்தை பிறக்காம வாழறதே ஒரு குத்தம் போலயும், இப்ப நம்ப நாட்டுக்கு அது ரொம்பத் தேவை போலயும் நீங்க பேசறது நல்லா இல்லை. நீங்க, பட்டணத்து நாகரீகம் தெரிஞ்சவங்க. தப்புன்னா ரெண்டு பேரையுமே, பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தறதுதான் நியாயம். அதைவிட்டு என் தங்கச்சியைமட்டும் குறைசொல்லி நீக்கறது அநியாயம்.' என்று நீண்ட பிரசங்கமே நடத்தி விட்டார் அண்ணன்.

கிருஷ்ணவேணிக்குத் தலைகால் தெரியாமல் ஆங்காரம் பிரிட்டது. 'என்ன சொன்னீங்க? என் மகனை... என்

மகன் பேர்ல தப்பு சொல்றீங்களா? ஏண்டா ஆனந்து கேட்டியா?' கூக்குரல் இட்டாள்.

'முதல்ல அந்த ஆளை, இடத்தைக் காலி பண்ணச் சொல்லுங்கம்மா. அவரோட அருமைத் தங்கச்சியைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போகச் சொல்லுங்க' ஆனந்தன் ஒங்கிக் கத்தினான்.

'அண்ணியாக வந்த சீர் வரிசையை அவ மூஞ்சியில் விட்டெறிஞ்சு போகச் சொல்லுங்கம்மா' பானுமதி கீச்சுக் குரலில் ஆர்ப்பரித்தாள்.

'நிறுத்துங்க. உங்ககிட்ட இனிமேல் கெஞ்சிக்கிட்டு நிக்கத் தயாரா இல்லை. மனசுல பஞ்சைப் போட்டு துடைச்சிட்டவங்ககிட்ட என்ன இருக்கப்போவது? அம்மா ஸவிதாபுறப்படு' என்றார் அண்ணன் கடும் சினத்துடன்.

'மரியாதையா கையெழுத்துப் போட்டுக் குடுத்துட்டா ஏதோகொஞ்சம் கையில பணம் குடுத்திடுவோம். மாறாகக் கோர்ட்டு கேஸுன்னு இழுக்கடிச்சீங்க, நடக்கறதே வேறயா இருக்கும்' பயமுறுத்தினான் ஆனந்தன்.

ஸவிதா அவனை உறுத்துப் பார்த்தாள். 'எம் மேல பழி சுமத்தக்கூட அஞ்சாத சிங்கமாச்சுதே நீங்க. அதனால நான் சொல்றேன், இவரோட வாழப் பிடிக்கலே; விவாகரத்து வேணும்னு, ஒ.கே.'

'எனக்குத் தெரியும்டி. எப்ப நீ அந்த நெட்டைக் கறுப்பனோட கொட்டமடிக்க ஆரம்பிச்சயோ அப்பவே தெரியும் துணிச்சல்காரின்னு. பிடிச்சுக்க உன் பெட்டிச் சாவியை.' ஆங்காரத்துடன் சாவியை விசிறினாள் கிருஷ்ணவேணி. அடுத்த விநாடி அவளது வெள்ளி, தங்க நகைகளடங்கிய பெட்டி விசிறி எறியப்பட்டது.

'பொறுக்கிட்டுப் போங்க. பெரிய சீர்வரிசை. அனா விசியம் அது' ஆனந்தன் உறுமினான்.

'இது அனாவசியம்தான். ஆனா மாசாமாசம் சம்பளத்தை எண்ணி சுளையா வாங்கிட்டது அவசியமோ?'

'ஒரு "செக்"கைக் கிழிச்சு எறிங்கம்மா.' பானுமதி இடையே ஆர்ப்பரித்தாள்.

'பானுமதி! ரொம்ப ஆட்டம் போடாதே. நீ நாளக்கி கல்யாணம் செய்துகிட்டு எப்படி திணறப் போறேன்னு பாக்கத்தான்போறேன்.' சாவியைக் கையில் எடுத்தாள் ஸவிதா. பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு அண்ணலிடம், 'வாங்க போவோம் அண்ணா. இவங்க கூட என்ன பேச்சு வச்சிருக்குது' என்றாள்.

'என்னம்மா சாவியை வச்சுக்கிட்டு நிக்கறே?' அண்ணன் கேட்டதும் சட்டென விழித்துக்கொண்டாள். 'சரி, போகலாம் நீங்களும் புறப்படுங்க.'

8

திருவல்லிக்கேணி, பைக்ராப்ட்ஸ் சாலையருகே அமைந்திருந்த கட்டிடம் புது மெருகுடன் கண்ணைக் கவர்ந்தது. உள்ளே படபடப்புடன் நுழைந்தவளுக்கு மாபெரும் அதிசயம் காத்திருந்தது.

'குட்மார்னிங் மேடம்!' மகிழ்ச்சியுடன் கரகரத்த குரலைக் கேட்டு வியந்து போனாள். சோமசுந்தரம் மாணேஜர் நாகாலியில் அமர்ந்திருந்தான்.

'ஓ! நீங்...களா? கங்கிராட்ஸ். இதை நான் எதிர் பார்க்கவே இல்லை.' உள்ளூர்ப் பொங்கிய மகிழ்ச்சியை வெளிகாட்ட முடியாத உவகை நெஞ்சுக்குள் துளிர் த்தது.

'இந்தப் புது பிராஞ்சில பிரமோஷன் செஞ்சிட்டாங்க. ஆனா உங்களையும் இங்கே மாத்துவாங்கன்னு

எதிர்பார்க்கல்லே. ப்ளஸண்ட் ஸர்ப்ரைஸ்! வெல்கம்" என்றபடி எழுந்து வந்து மற்றவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தத் துவங்கினான்.

மிகச் சிறிய, கச்சிதமான ஆபீஸ். அதிகக்கூட்டம் இல்லை. பேச்சு இல்லை. ஸவிதா மனநிம்மதியுடன் வீடு திரும்பினாள். அதுநாள் வரை அவளை உதாசினம் செய்து தள்ளிவிட்ட ஆனந்தனை நினைத்துக் கண்ணீர் வடித்திருந்தாள். 'மலடு' என்ற முத்திரையில் அவளிடமிருந்து பயமுறுத்தி விடுதலைப் பத்திரம் வாங்கிய பிறகு தான் கிருஷ்ணவேணி ஓய்ந்திருந்தாள். விவாகரத்து, சட்டபூர்வமாக கிடைத்த அன்று ஸவிதா ஆடிப்போய் விட்டாள்.

அதன் பிறகு, ஆனந்தனுக்கும் பெரிய பணக்கார மிராசுதார் வீட்டுப் பெண்ணுக்கும் திருமணம் என்பதையும் அவள் கேள்விப்பட்டாள். 'பாத்தியாம்மா! அவங்க பணத்திமிரை. என் கிநேகிதக்காரன் மூலம் சேதி சொல்வி அனுப்பி இருக்காங்க.' அண்ணா துயரத்தில் வெகுண்டார்.

'கடந்து போனது கெட்ட கனவு. மறந்திடுங்க அண்ணா! நானே அதைப்பத்தி நினைச்சுப் பாக்கறது இல்லியே.' ஸவிதா மெல்ல மெல்ல மனம் தேறி வரலானாள். இந்தப் புதுமாற்றம் அவளுக்குத் தெம்பு கொடுத்திருந்தது.

'அவங்களுக்கு மட்டும்தான் அப்படிச் செய்து காட்ட முடியுமோ? என்னாலும் முடியும்மா' அண்ணா மார் தட்டினார்.

'என்ன சொல்றீங்க?' அவள் குழப்பத்துடன் அவரைப் பார்த்தாள்.

'அவன் ஆண்பிள்ளைன்னா என்ன வேணாலும் செய்யலாம். நீ பெண் என்கிறதாலே, தாழ்ந்து போய் தவிச்சு

கிட்டு நிக்கனுமா? அதுக்கு நான் விடமாட்டேன். ஆமாம்' அவர் கண்களில் உறுதி.

புதிய ஆபீஸில் மீண்டும் புதுப்பிற்வி எடுத்தவனைப் போல் அவள் உற்சாகத்துடன் வேலை செய்து வந்தாள். அடிக்கடி சோமசுந்தரத்தைப் பற்றி அண்ணனிடம் அவள் பேசிவந்தாள். ஒருநாள் அண்ணா திடீரெனக் கேட்டார். 'ஏம்மா! அந்த மாணேஜரை நம்ம வீட்டுக்குக் கூட்டி வாயேன்.'

'அவரையா? கூப்பிட்டா வருவாரோ என்னவோ?' தயக்கம்-அதே சமயம் அவளையறியாத ஒரு ஆசை முந்திக் கொண்டது.

அவளது அழைப்பை சோமசுந்தரம் உடனடியாக ஏற்றுக் கொண்டு கௌரவித்தபோது அவளுக்குச் சொல்ல முடியாத பெருமை.

அன்றைய சாப்பாடு பலமான விருந்தாக முடிந்தது. தங்கையின் சோகக்கதையை ஒலிவு மறைவில்லாமல் அண்ணன் விவரித்தபோது. சோமசுந்தரம் பச்சாதாபத் தால் உருகிப்போனான்.

'எப்படியாச்சும் அவளுக்கு ஒரு நல்ல மறுவாழ்வு கொடுக்கணும்னு என் ஆசை.' அண்ணன் கண்கள் பனித் தன. குரல் தழுதழுத்தது.

'நீங்க தப்பா எடுத்துக்கலைன்னா. நானே உங்க தங்கச்சியை மணந்து கொள்ளத் தயார்.' தயக்கத்துடன் கூறினான் சோமசுந்தரம்.

தூக்கி வாரிப் போட எழுந்து நின்றாள் ஸவிதா. 'ஸார்' உணர்ச்சிப் பெருக்கால் தடுமாறினாள். அண்ணன் கண்களில் நீர் பெருக 'தம்பீ! நீங்க நல்லா இருக்கணும்.' என்றார் நாத் தடுமாற.

'உங்க தங்கச்சியை எனக்குப் பிடிச்சிருக்குது. அவங்களை ஒரு வார்த்தை கேட்டுக் கொள்ளுங்க. அவங்க மனசு நோகாம எனக்கு வாழ்க்கை தரமுடியும்.' அவங்க கதையை கேட்ட பிறகு அவங்க மேல இன்னமும் மதிப்பு அதிகமாக ஆயிட்டுது' என்றான் சோமசுந்தரம்.

ஸவிதாவின் மீது ஆயிரம் மலர்களைத் தூவியது போல் மென்மையான, இனிமையான அதிர்ச்சி. பேச்சிழந்து நின்ற அவளிடம், 'என்னம்மா பேசாமா நிக்கறே?' என்றார் அண்ணன். ஸவிதா நாணமும், மகிழ்வுமாக 'நீங்க சொன்னா சரி அண்ணா' என்றாள்.

காலத்திற்குத்தான் எத்தனை அற்புதமான சக்தி! எல்லா துயரங்களையும் மாற்றி மகிழ்ச்சியுடன் உல்லாசமாக இல்லற வானில் பறக்க ஆரம்பித்திருந்தாள் ஸவிதா. எளிமையாகத் திருமணம் முடிந்து, தனிக் குடித்தனம் நடத்த ஆரம்பித்து சில மாதங்கள் ஆயின. அண்ணனுக்கு உதவியாக இருக்கட்டும் என்று அருகிலேயே பெரிய வீடாக எடுத்திருந்தான் சோமசுந்தரம்.

ஸவிதா வேலையை விடுவதற்கு சோமசுந்தரம் சம்மதம் அளிக்கவில்லை. 'உன்னை நான் வேலை செய்கிற இடத்தில் வேலையைத் தொடர அனுமதிக்க மாட்டார்கள். வேறு பிராஞ்சிற்கு மாற்றட்டும். பரவாயில்லை. உனது சம்பளத்தை அப்படியே அண்ணாகிட்டக் குடுத்திடு. இனிமே அவருக்கு ஓய்வுதேவை, வீட்ல இருக்கட்டும். தம்பிங்க படிப்பைக் கவனிக்க உன் பணம் உதவும்' எங்கிட்ட இருந்து அவர் ஒருபைசா கூடத் தொடமாட்டார்' என்றான் தீர்மானமாக.

வேறு மாற்றல் உத்தரவு வருவதற்குள் அவளுக்கு அந்த மகிழ்ச்சியான செய்தி. குடும்பத்தில் ஒரு புதிய வாரிசு உருவாகப்போகும் நல்லசேதி. அண்ணா மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தில் குழந்தையைப் போலத் துள்ளினார்.

*இத பாருமமா. இப்பப்போயி அந்த கிருஷ்ணவேணி முகத்தில காறித் துப்பணும் போல ஆசையா இருக்கும்மா' ஆர்ப்பரித்தார்.

*வேணாம் விட்டுடுங்க. ஆறாம் மாசம் வளை அடுக்குவாங்க இல்லியா? அதை எங்க ஒண்ணுவிட்ட அதை நடத்தணும்னு சொன்னாங்க. ஏதாவது கோவில்ல வச்ச நடத்திடணும்னு சொல்றாங்க.' சோமசுந்தரம் கருத்துத் தெரிவித்ததும் இருவரும் ஆமோதித்தனர்.

9

ஸவிதா, முண்டகக்கண்ணி அம்மன் கோவிலை வலம் வந்தாள். சோமசுந்தரத்தின் அத்தையான மூதாட்டி அவளது கைநிறைய வளையலை அடுக்கி திருஷ்டி சொடுக்கினாள். 'மவராசி நல்லபடியா பெண்ணோ புள்ளையோ பெத்துக்கம்மா' ஆசீர்வதித்தாள்.

அம்மனுக்கு அபிஷேகம் அர்ச்சனை செய்துவிட்டு அர்ச்சகர் காட்டிய கற்பூர ஜோதியைக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டு திரும்பினாள் ஸவிதா.

எதிரே பரங்கிப் பழம் போல ஒரு பெண், அவளைத் தொடர்ந்து பானுமதியும், கிருஷ்ணவேணியும் காரிலி ருந்து இறங்கினார்கள். ஸவிதா திடுக்கிடவில்லை மாறாக அமைதியாக நின்றாள்.

*பாம்புப் புத்துக்குப் பாலை ஊத்து. நாகதோஷம் போகணுமில்லே.' கிருஷ்ணவேணி அதட்டியபடி அந்தப் பெண்ணின் பின்னால் நடந்தாள்.

மீண்டும் சஷ்டிவிரதம், நாகதோஷம்...பாவம்! ஸவிதா பச்சதாபத்துடன் அந்தப் பொண்ணைக் கவனித்தாள்.

*கோவிலை நல்லா சுத்திவா. அடிப்பிரதட்சணம் செய்ய னும்' ஸவிதாவைக் கிருஷ்ணவேணி கவனிக்கவில்லை.

பின்னால் வந்த பானுமதிக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. பீதியுடன் ஸவிதாவைக் கண்டதும் அவளை அவசரமாக முந்திக்கொண்டு போகப் புறப்பட்டாள்.

'நில்லு! உங்கிட்டே எனக்குப் பேசலும்' அடிக்குரலில் அதட்டினாள் ஸவிதா.

பானுமதி பயத்துடன் அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கத் துணிவின்றித் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். 'ஏன் பயப்படறே? இந்த 'மலடி' கூட இப்ப வாயும் வயிறுமா நிக்கறாளேன்னா! உங்கண்ணனுக்கு மட்டும்தான் கல்யாணம் நடக்குமா? எனக்கும் நடந்திடுச்சு. இதை விவரமா சொல்றியா?' அவளது குத்தல் பானுமதியை பதறச் செய்தது.

'என்னடி வாசல்லயே நின்னுட்டிருக்கே. அபிஷேகச் சீட்டை வாங்கலே...?' கிருஷ்ணவேணி மகளை அதட்டியபடி வாயிற்புரம் வந்தவள் திடுக்கிட்டாள்.

'நீ...யா?' ஸவிதாவின் தாய்மை நிலையில் மேலும் அதிர்ச்சி யுற்றவளாய். வாயடைத்துப் போனாள் கிருஷ்ணவேணி.

*நானேதான் உங்க எக்ஸ் மருமகள். இப்ப மிஸஸ் சோமசுந்தரம்' ஒரு கண்யமான மனிதர் என்னை மனமு வந்து கல்யாணம் செஞ்சுக் கொண்டார்.'

*ஓ! அவனா...?' கிருஷ்ணவேணி அருவருப்புடன் முகத்தைச் சுளித்தாள்.

*அவரேதான். நீங்கதான் ஏற்கனவே அவரோட என்னை ஜோடி சேத்து வச்சிட்டங்களை. இனிமே எப்படி இருந்தா என்ன. அவர் என்னை மதிப்போட, மரியாதை

யோட நடத்தறார். முழு சம்பளத்தையும் என் கையிலயே குடுத்திடறார்.' ஸவிதாவின் முகத்தில் ஏளனம் பரவியது.

பானுமதி கோபத்துடன் 'இவகிட்ட என்னம்மா பேச்சு? போகலாம் வாங்க' என்றாள்.

'இதையும் கேட்டுட்டு போ, ஒரு நிமிஷம்.'

'என்ன?' பானுமதி வெறுப்புடன் அவளை ஏறிட்டாள்.

'நீ சொன்னது நினைப்பிருக்கா?'

பானுமதி முறைத்துப் பார்த்தாள். கிருஷ்ணவேணி அலட்சியமாக வெறித்தாள்.

'டாக்டர் ரேவதி கிளினிக்க இருந்து திரும்பி வந்த அன்னைக்கு என்ன நடந்தது... நினைவில்லே?' திரும்பவும் கேட்டாள் ஸவிதா.

கிருஷ்ணவேணியின் புருவங்கள் நெரிந்தன.

'ரத்னாவளியில காளிதாஸன் எப்படி வர்ணிச்சிருக்காரு. அசோக மரம் பூக்கலைன்னா, செம்பஞ்சுக் குழம்புப் பாதங்களாலே அழகான பெண்கள் அதை உதைப்பாங்களாம். அந்த வெக்கத்தில் அது பூக்குமாம். இல்லியா!'

கிருஷ்ணவேணி உடலைச் சிவிர்த்துக் கொண்டாள். 'உங்கண்ணி அடிப்பிரதட்சணம் முடிச்சிடுவா. வா போவோம் இவ கிடக்கறா.'

'ஊஹும், உங்க அழகான பொண்ணு, நாட்டிய பேரழகி தன் 'அல்தா' தடவின காலாலே உங்க புது மருமகளை எட்டி உதைக்கச் சொல்லுங்க. அவள் வெட்கப் பட்டுக்கிட்டு தாய்மை அடைஞ்சிடுவா!' கோபத்துடன் கிரித்தாள் ஸவிதா.

அவளது சிரிப்பைக் கேட்டு அரண்டு போனவர்களாய் தாயும், மகளும் ஒருவர் கையை மற்றொருவர் பற்றிக் கொண்டனர்.

'சொல்லு பானுமதி உங்க பெரியண்ணி, அண்ணன், சின்ன அண்ணன் எல்லார்கிட்டயும் சொல்லு. இந்த அசோக மரம் பூத்திடுச்சு. ஆனா உங்க வீட்டு அசோக மரம் பூக்கவே பூக்காது. அது மலட்டு மரம். காலால் உதைப்பட்டாலும் அதுக்கு வெட்கம் வராது. போய் சொல்லு. வரேன் நான். குழந்தை பிறந்ததும் பத்திரிகை அனுப்பறேன்.' கையில் அடுக்கிய வளையல்கள் குலுங்க கர்வத்துடன் தலை நிமிர்ந்து—வெளியே நடந்தாள் ஸவிதா.

—முற்றும்—

